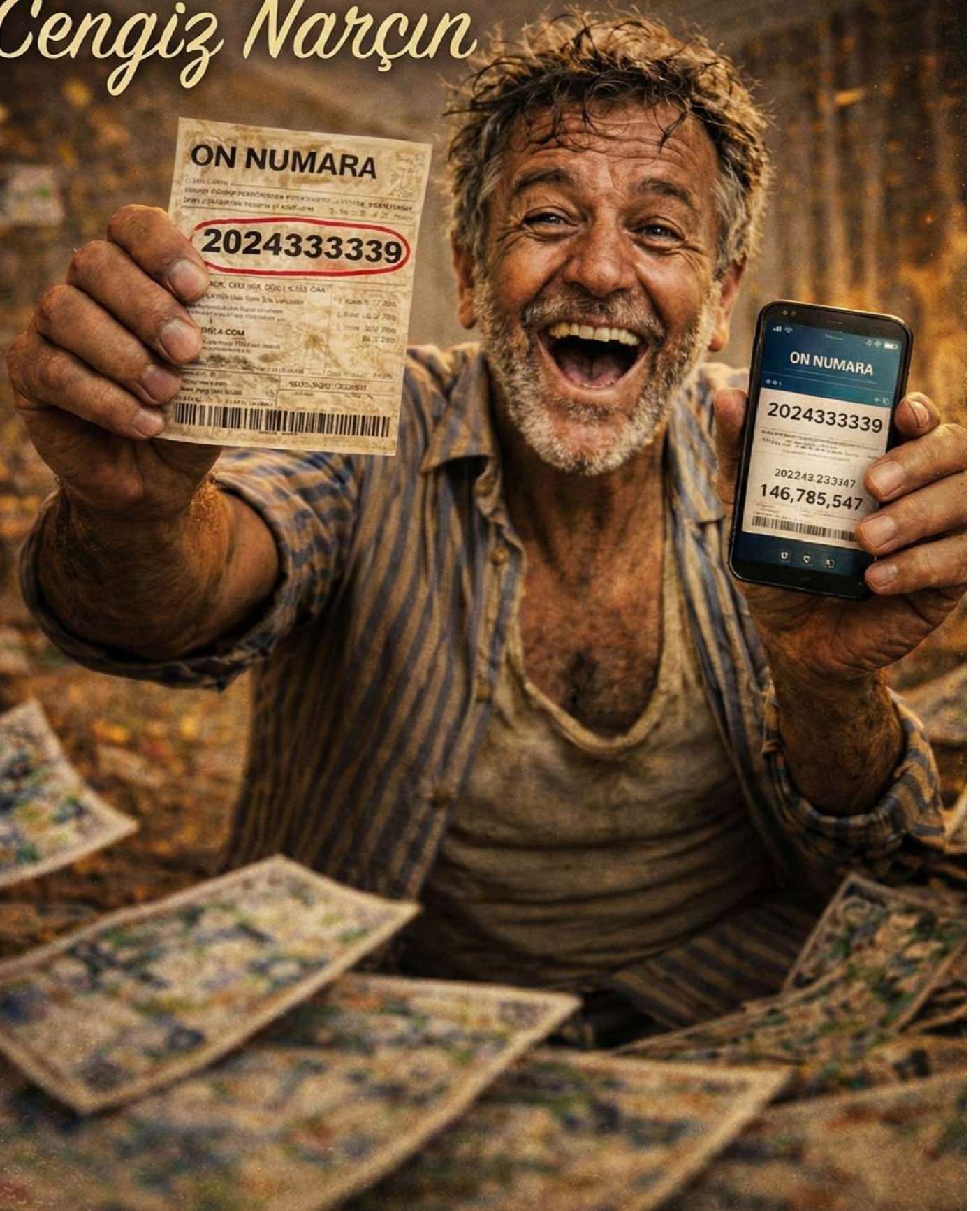

PIYANGO

Cengiz Narçın

PİYANGO

BÖLÜM 1

Zaman. Zaman mı durdu ne? Mekan. Neredeydi? Yerçekimine ne oldu? Uçuyordu. Allah'ım diye düşündü. Benliğini kaybetmişti. Kimdi? Seslere ne oldu? Bu ne sessizlik? İç seslerini duyuyordu. Kalbi pancar motoruna dönmüştü. Şakakları zonkluyordu. Nefesi kesildi. Bir nefes. Bir nefes. Allah aşkına bir nefes! İçindeki volkan fokurduyor. Patladı patlayacak. Kasları istemsizce seğiriyordu. Sağ elindeki telefonun ekranında on numara. Sol elindeki kuponda on numara. Gözleri gözlükten çıkmış mekik olmuştu. Bir sağa, bir sola. Telefon ve kupondaki numaralara bakıyordu. Eşleşiyor. Kaçınıcı kontrolüydü. Numaralar aynı. İnanamıyordu. Aklımı kaybetmiş olmalıyım diye düşündü. Kaybetmişti. Bedeni çıra gibi yanıyordu. Aklı neredeydi? Şoklanmıştı. Şok. Birden her şey geri geliverdi. Kazanmıştı. Tam yüz kırk altı milyon küsur...

"Vay anam! Vay babam! Allaaaaaah!" diye bağırıp havaya zıplamaya başlayan kocasını bir süre merakla seyreden kadın.

"Adam delirdin mi? Ya bismillah. Tövbe, tövbe..."

"Delirdim! Delirdim Hanım! Delirdim ben delirdim!"

"Ya bismillah. Bir dur. Selamın kavle..."

"Durmam! Doksan! Seksen! Yok yüz kırk. Yüz kırk..."

"Bak az daha devam edersen geliyor terlik."

"Gelsin! Terlik de gelsin! Yüz kırk! Belki yüz elli. Oh! Gelsin terlik!..."

Fatma kocasının salonun ortasında ipini koparmış deli danalar gibi sevinç çılgınlıkları eşliğinde saçma sapan hareketler yapmasını seyrediyordu. İşten yorgun argın gelen, akşam yemeğinden sonra televizyon karşısında haber seyreden adam bir anda delirivermişti. Şeytan çarpmışçasına tuhaf hareketler sergiliyordu. Kızının düğününde bile onca ısrara rağmen iki tur oynamayan adam şimdi salonda köçek kesilmişti. Hatta köçekten beter, değme dansöze taş çıkartırcasına değişik, figürler sergiliyordu. Uzun kontrolünü yitirmiş gibiydi. Kol bir tarafa ayak kalça başka tarafa. Beceremiyordu da. Aslında becerip becerememekle derdi de yoktu. Gelişine oynuyordu. Delirdi desen, öyle bir hali de yoktu. Yüzü hatta gözlerinin içi gülüyordu. Kısık kısık bağırmaktan dudağından yanağına akan tükürüğün bile farkında değildi. Herif keçileri kaçırdı diye düşündü.

Adam salonun ortasında dört dönüyor. Somyanın yastığını kapıp kucağına alıp vals yapıyor. Yastığa sarılıp öpüyor. Perdenin açık olduğunu fark edip, halinden utanmıştı mı bilinmez somyanın üzerinden uçarcasına perdeyi kapatıyordu. Odanın ortasında çılgınca, saçma sapan hareketler yapan kocasına, halının üzerine oturmuş, kucağına serdiği sofra bezi üzerinde fasulye ayıklayan Fatma, elindeki meyve bıçağını tehditkar bir şekilde salladı.

"Herif dur! Durasın yoksa da dur! Bak elimde bıçak, şimdi sokacağım bir yerine" demesiyle adam olduğu yerde kaykılıp, korkmuş gibi gözlerine açarak:

"Sok ülen. Sok!" deyip elindeki yastığı yüzüne bastırıp derin koklayarak, öpüp somyaya fırlattı. Sonra elleriyle Dalton çizgili pijamasının iki kanadından tutup hışımla çekti. Pijamanın

düğmeleri salona fora olurken, sararmış eski askılı atlet gün yüzüne çıktı. Atletin üst çizgisinden kaslı çiroz vücuttan ağarmaya yüz tutmuş kıllar kendini gösterdi. Dehşet içinde kalmış numarası yapmaya çalışsa da yüzündeki o şeytani gülüş, sevinçten dirhem azaltmamıştı. Bir önüne baktı. Renk atmış yıkanmaktan bozarmış eski atleti gördü. Bu sefer atleti tutup ortadan yırtmaya çalışsa da gücü yetmedi. İkinci denemesinde atlet ortadan yırtıldı. Lakin üst dikiş çizgisini yırtmaya gücü yetmemişti. Kaslı ama zayıf vücuttan aşağı doğru süzülen kıl sürümlerinin, yırtık atletle görüntüsü artık adamın kafayı üşüttüğünün kanıtı gibiydi. Fatma fasulyelerden ayıkladıkları ile ayıklamadıklarının karışmasını umursamadan sofraya bezini kenara topladığı gibi ayağa kalktı. Kocasını paylamak için ağzını açmıştı ki; adam hızla kendine çekip karısını sarıldı. Fatma elindeki bıçağı nerdeyse adama batırıyordu. Bıçağı gerdiği eliyle kendilerinden uzak tutmaya çalışsa dursun adam direnmesine, karşı koymasına aldırmadan onu bağrına basıyordu. Yek vücut olmuşlar zıplamaya çalışıyorlardı, daha doğrusu kocası onunla zıplatmaya çalışıyordu.

Kocasının zorba sevgi gösterilerinden bunalan kadın akşamdan kalan soğan, ter kokularının arasından geçerek kendini kurtarıp iki adım geriye gitti.

“Mahmut dur. Allah’ını seversen dur! Başımı döndürdün. Ne oluyorsun ya? Cin mi çarptı? Ne?” derken kocası elini uzatıp ağzına sus işareti ile kapattı.

“Çarptı. Hem de ne çarpma...” Yüzünde bin bir soru dolaşan hanımına bir dakika diye el işareti yapıp az önce kalktığı divandaki telefonunu aldı. Cebinden bir yazar kasa fişini çıkarıp karısına uzattı. Telefonun kilidini acemi sert parmak hareketleri ile açıp son kaldığı ekranı açtı. Karısına fişin üzerindeki rakamları göstererek

“Bak bakalım” dedi. Hala yerinde duramıyor içine cin girmiş de gıdıklanıyormuş gibi garip hareketler yapmaya devam ediyordu.

“Kontrol et. 2.0.2.4.3.3.3.3.9” diye tüm rakamları üstüne basa basa söyledi. Sonra gülen yüz emojisi ile yüzünü dondurup karısına baktı. Fatma’dan tık yok. Tekrardan sayıları söyledi. Sonra bir hatasını düzeltirmişçesine karısının elindeki kağıdın incinmesinden korkarcasına dikkatlice alıp telefonu karısına uzattı. Rakamları tekrar ediyordu ki yarıda kesip karısına baktı. “On numara” dedi. On numara diye tekrar ediyordu ki Fatma çığlığı bastı.

“Allah! Allaaah! Allah’ım sana çok şükür! Zengin olduk! Allah!” bu sefer deliren Fatma’ydı. Elindeki bıçağı somyanın üzerine fırlattı. Yerdeki sofraya bezini tekmeyi bastı; tüm fasulyeler salona dağıldı. Kocasına döndü. Adama sarıldı. Fatma on santim kısa olsa da Mahmut’tan en az on kilo daha fazlaydı. Adamın ayaklarını yerden kesti etrafında bir tur attırdı. Dengeleri kaybolur gibi olsa da Mahmut ani refleksle durumu kurtardı. Şimdi demin Mahmut’un isteyip de yapamadığı yek vücut sevinç zıplamalarını halının üzerindeki fasulyelerin ezilmelerini aldırmadan yapıyorlardı. Bu seferde Fatma kendini kaybetmiş öğrendiği haberin şoku Mahmut gibi bedenini ele geçirmişti. Karı kocayı iki yüz yirmi çarpı on numara elektrik çarpmışçasına dans ediyorlardı. Çılgınca. Fütursuzca. Yeni el değmemiş figürler icat ediyorlardı. Delicesine. Eğer bu performansı akıl hastalıkları hastanesinin kurulunun önünde sergileseler daha sittin sene o hastaneden çıkamazlardı.

Yan tarafta, odamdayım. Kulağımda kulaklık bilgisayarda oyundayım. Ara sıra oyundan mı yoksa dışarıdan mı geldiğini anlamlandıramadığım garip sesler duyar gibiyim. Kontrol için sesi kısıp, sağ kulağıma hafif aralayınca yanılmadığımı anladım. Salondan desibeli düşük çığlıklar geliyordu. Kulaklığı çıkarıp dikkat kesilince emin oldum. Dinlesem de seslerden bir anlam

çıkaramadım. Merakıma yenilip oflaya puflaya “tam da oyunun en heyecanlı yerinde” deyip salonun kapısını açınca ne göreyim? Annemle babam saç saça kavga ediyorlar. Yani ağız kavgalarına çok şahit oldum da hiç bu kadar ileri gitmemişlerdi. Babamın hali perişan. Pijama, atlet paramparça. Yerde ezilmiş taze fasulyeler. Oda harman yeri gibi. Sofra bezi bir tarafta, içinde hala bir kısım fasulye olan alüminyum tencere diğer tarafta. Belli ki annem babamı hallediyor. Beni kapıda görünce her ikisi de bir an durdular. Hallerinden utanmış olsalar gerek her ikisinin de yüzünde iğrenç bir gülüş, gözler faltaşı, adrenalinden suratları kıpkırmızı; onları bu halde görmek bir an midem bulandı.

“Utanın, utanın! Şu halinize bak! Koca insanlar. Yakışıyor mu size?” diye bağırdım. Galiba utandılar. Hiç cevap vermediler. Öylece kelleci dükkanındaki pişmiş kelleler gibi, garip tarif edemeyeceğim bir ifade ile bana bakıyorlardı.

“Ayıp. Ayıp. Neyi paylaşamıyorsunuz da böyle saç saça kavga ediyorsunuz?” diye sordum. Utandıkları falan yoktu. İkisi anlamsızca bana sırtarak bakıyorlardı ki; babam annemi yana çekerek bana bir adım yaklaştı. Kaşı gözü oynuyordu. Kavganın öznesi ben miyim diye aklımdan geçirsem de bir sebep, neden bulamadım. Babam bana yaklaştı. Gülüyor. İstemsizce elleriyle Ankara havası oynuyor gibi Seymen figürleri yapıyordu. Bir adım kaldığında durdu. Çocukken bana çok yaptığı o hareketi yaptı.

“Şşşt Erenköy” deyip sağ eli benim ufaklığı yakalayacakmış gibi bana uzattı. Yani bu ne zevzeklik?! Babam olmasa o eli alıp kıvrıvereceğim. On sekizinde yaşındaki bir ergene babası tarafından yapılacak hareket mi bu? Gördüğüm her şey ne kadar anlamsız. Ne yalan söyleyeyim hiç bir şey diğerine uymuyor. Kavga eden ebeveynler. Kıpkırmızı gülen yüzler. Ezilen fasulyeler. Yırtılan atletler. Somya üzerindeki bıçak. Sessiz çılgınlıklar. Zevzekçe aşağılık bir şaka. Bu ne ya? Tuttuğum elimde kalıyor. Eldeki parçalardan bir anlam çıkartmak ne ala... Babam:

“Yüz kırk milyon” dedi.

“Ne yüz kırk milyonu?” diye geri sordum.

“Yüz kırk milyon” diye tekrar etti.

“Onu anladım. O ne demek? Onu anlamadım.”

“Paylaşamadığımız şey” dedi. Babam bilmece sorar gibi konuşuyordu. Zaten az önceki görüntülerden ambale olan ben, değil anlam çıkarmak düşünemiyordum bile.

“Baba. Yüz kırk milyon ne? Neyi paylaşamıyorsunuz?” diye sordum tekrardan.

“On numara” dedi. Yine bir bok anlamadım. Cebinden çok özenle bir on numara fişini karşıdan gösterince, anladım. Anlamaz olaydım. Biraz öncekilerin oyunları delirmişçesine tavırları benimkinin yanında solda sıfır kalırdı. Kendini kurtaran fasulyelerde telef oldu. Çakma Bünyan desenli eski halı fasulye desenli garip bir renk aldı. Odadaki çılgınlık ne kadar sürdü bilmiyorum. İlk kendine gelen annem oldu.

“Yeter. Yeter. Durun artık. Şimdi kalpten gideceğim. Sakinleşin” deyip durmamız için telkinlerde bulunsa da dinleyen kim. Artık vücudumuza söz dinletemiyorduk. Annem:

“Yerin kulağı var. Şimdi mahalleli başımıza üşüşecek. Durun. Durun diyorum size!” diye sessiz bağırınca durduk. Gülüşlerimize ara sıra birbirimize sevinç dürtmelerine engel olamasak da en azından hareketliliğimizi durdurmayı başardık.

Annem:

“Akıllı olalım. Eğer mahalleli bir öğrenirlerse ev cenaze, düğün evi gibi olur. Dolar dolar boşalır” dedi.

“Mahalleliye giren çıkan ne?” diye babam itiraz edince. Annem:

“Aç bunlar. Dururlar mı? Bir kırıntısı bize de düşer belki diye doluşurlar” dedi. O zaman anladım ki annem çoktan mahalleden kendini soyutlamıştı. Para bu. Onca parayı bulan daha da bu varoшта kalır mıydı? Kadın işte... Ne cin fikirlisi. Biz erkekler ağzımızı açasıya kadar annem çoktan zenginliği yaşamaya başlamış bile. Doğma büyüme o yere göğe koyamadığı mahallesinden, komşularından bile tek kalemde silip atmış. Lafa bak, aç bunlar. Lakin düşününce kadın da haklı. Düşenin dostu olmaz da, çıkanın haddinden çok olur. Annem:

“Sessiz olmalıyız. Kimse piyango kazandığımızı anlamamalı” deyince babam:

“Anlarsa anlasınlar. Kime ne? Onlardan bana ne?” deyince:

“Öyle deme baba. Annem haklı. Böyle büyük para kazananlara mafya falan dadanıyormuş. Kara para aklamak için” dedim. Babam:

“Yok artık Kaan, daha neler?” dedi.

“Valla öyleymiş. Hem daha fazla para teklif ediyorlarmış” dedim.

“İyi ya işte. Demek ki doğruymuş para parayı çekiyormuş” dedi babam sırtarak.

“Baba saçmalıyorsun. Adamlar bu kadar işin içindeyken, onca parayı nereden bulduklarını açıklayamazken, sen nasıl açıklayacaksın?” diye sordum. Annem:

“Duvar ustasıyım. Oğlumun sünnet altınlarını bozdurdum mu diyeceksin?” diye güldü. Lakin gülüşü biraz önceki saf gülüşten çok farklıydı. Bol paranın ağırlığı, varoş evimizin salonunu şimdiden kaplamıştı. Gerçekten onca parayı üst üste koysan acaba bizim salonu doldurur muydu? diye düşünüp dudak büzmem, babamın gözünden kaçmamış olsa gerek ki;

“Hayrola ne düşündün?” diye sordu.

“Bizim salon o kadar parayı alır mı?” diye cevap verince:

“Fazlasını senin odaya istifleriz. Artık sen de o kadar fedakarlıkta bulunursun beyzadem” dedi. Gülüştük.

“Yüz kırk milyon bu. Boru değil” dedim. Babam:

“Yüz kırk altı milyon yedi yüz altmış bin küsur” dedi.

“Hadi ya? Bir de altı milyon daha mı var?” diye sorunca Babam:

“He ya. Küsuratı da var” dedi.

“Baba, ne zamandır altı milyon yedi yüz küsur bin, küsurat oldu?” diye sorunca babam:

“Piyango çıktığından beri” deyip gülerek omzumu bir itti. Annem:

“Ben ne diyorum, siz neyin derdindesiniz!” diye sitem etti. Babam:

“Tamam hanım anladık. Anladık. Endişelenme” deyip ağzını fermuar kapatıyormuş gibi yapıp kapattı. Lakin hemen geri açtı.

Babam “Allah...” diyerek başını tutunca annem endişe ile araya girdi.

“Ne oldu?” dedi.

“Valla en başta Mehmet’e duyurmamamız lazım.”

“Hangi Mehmet” diye sordu annem.

“Hangi Mehmet olacak? Turunç Memet” dedi. Annem:

“O niye ki?” dedi.

“Çünkü oynarken yanımdaydı. Beraber ortak oynadık” demesiyle annem ellerini bir dizine vurdu.

“Biliyordum zaten. Bir bokluk çıkacağını biliyordum. İçime doğdu” diye ağıda başlayınca babam:

“Kadın dur! Ne oluyorsun?”

“Ne olacağım! Gitti paranın yarısı. O zevzek kesin para da vermemiştir.”

“Vermedi. Borca yaz” dedi.

“Bak nasıl biliyorum malımı. Kumarın borcu mu olurmuş? Yok öyle şey. Ortak ortak kabul etmiyoruz.”

“Ortağız dedik.”

“Şahidiniz var mı?” dedi annem.

Babam derin bir iç çekerek:

“Yok. İkimizdik. İş dönüşü sigara almaya girdiğimizde oynadık” dedi

“Parayı sen verdin.”

“Ben verdim” dedi.

“Rakamları kim yazdı?” diye sordum.

“Ben yazdım. Hatta rakamları görünce üçten başka bir rakam bilmiyor musun diye de Memet dalga geçtiydi” deyince. Annem

“E. Rakamları sen yazdın. Parayı sen verdin. Oyunu sen oynadın. Fişi sen aldın. Ne demeye ortağız diyorsun. Mehmet ne yaptı ki?” diye sorunca:

“Dükkandan çıkarken ortak olalım dedi.”

“Sen ne dedin?”

“O zaman ver yarısını dedim. Ortak olacaksak ver elli gayme, olalım dedim. O da yanımda yok, sonra veririm” dedi deyince annem:

“Verdi mi?” diye sordu.

“Yok. Haftalıklar yarın dağıtılıyor ya muhtemelen yarın verir.”

“E, ne edecez şimdi? Turunca yarısını verecek miyiz?” diye annem hayıflandı. Babamın

“Bilmem ki?” demesiyle annem:

“Yok, olmaz öyle şey. Bir ortak olalım sözüne yetmiş küsür milyonu nasıl veririz. Millet kıcıyla güler valla. Ortak olaksa verseymiş parasını.” Şimdi salonda matem havası esmeye başladı. Kazandığımız yüz kırk küsürün sevinci yerini, kaybettiğimiz yetmiş küsür milyonun üzüntüsüne bırakmıştı. Ne yalan söyleyeyim yetmişin üzüntüsü, yüz kırkın sevincini çok fena bastırıp eziyordu. Şimdi üç kafadar turunç kafayı nasıl ekarte ederiz onun derdindeydik. Haksız da sayılmayız bence. Siz olsanız verir misiniz? Elli lira nere? Yetmiş üç milyon üç yüz elli bin küsür nere dimi?

BÖLÜM 2

Gece yarısını geçmişiz. Guguklu saat, bir ötüşüyle saatin bire geldiğini dediğinde biz hala Turunç Mehmet amcayı nasıl ekarte edeceğimizin derdindeydik. Nasıl olmayalım? Boru değil yetmiş üç milyon küsür bu. Piyangoyu kazandığımız öyle veya böyle duyulacaktı. Bundan kaçış yok. Mesele, paranın büyüklüğü ile verilen bir söz arasında kalmak. Doğrucu Mahmut babam bile verdiği sözü çoktan unutmuş gözüküyor. Tam iki saattir aklımıza gelen tüm kaçamak ihtimallerini simüle ediyoruz. Annem içimizde en keskini.

“Ne yapacak? Mahkemeye verse elinde bir delil, belge yok. Dürzü parasını bile vermemiş. Borçla kumar mı oynanmış? Cebinde elli lirası olmayan adama ben adam mı derim?” Sonra birden babama sarıyor.

“Tüm kabahat sende. Ne diye kabul ediyorsun? Numaraları kendin yazmış, parasını ödeyip oynamışsın; ne diye adamın ortaklık teklifine olur veriyorsun?” deyince babam:

“Ya hanım ilk kez mi oynuyoruz? Kaç kez oynadık. Bazen ben ona, bazen de o bana borçlanıyordu. Elli lira deyip geçme. İnsanlık hali bazen olmayınca olmuyor işte.”

Annem “Oh demek ki siz bu kumarı her zaman oynuyordunuz?” diye suçladı.

“Delirme kadın. Elbet her zaman oynamıyorduk. Denk geldiğinde ayda yılda bir” dedi. Annem: “Baksana bazen o, bazen ben borçlanıyorduk falan diyorsun. Demek ki sık oynuyordunuz” diye suçlama da ısrar edince. Babam:

“Saçmalama kadın. Mehmet iş ortağım değil mi? Yıllardır beraber çalışmıyor muyuz? Hem Mehmet’i gördüğünde sen, bak siyam ikizin demez miydin?”

“İkizliği batsın. Turunç kafa her taşın altından çıkıyor. Onun yüzünden kazandığımıza bile sevinemedik” deyince.

“He ya anne. İki saattir alacağımızdan değil vereceğimizden konuşuyoruz. Kamyon dolusu paramız oldu, yüzümüz gülmedi. Bence verelim Mehmet Amca’nın hakkını olsun bitsin” deyince annem:

“Al işte babasının oğlu. Verelim kurtulalım. A benim geri zekalı oğlum, tavuk mu veriyorsun? Bin değil, yüz bin değil, milyon bilem değil... Salaklar!”

“He ya çok para” dedim. Babam:

“Tamam dedik adama. Şimdi ne diyeceğim?” deyince Annem:

“Deme. Hiçbir şey deme. Kim görmüş? Kim biliyor? Hem bilse ne olacak? Kim onca parayı bir söze verir?” deyince babam:

“Ya ne bileyim hanım? Yok ya. Kimse vermez” dedi. Annem:

“Ha şunu bileydin. Sanki kendisine çıksa sana verecek mi? Bir deve yükü parayı...” deyince ortamı biraz yumuşatmak için:

“Yok annem. Onca parayı deve taşıyamaz” deyip güldüm. Lakin annem vardığımız karardan emin olmak istiyordu.

“Anlaştık değil mi? Ortak ortak yok. Yan çizeceksin” deyince. Babam:

“Ne diyeceğim?” dedi çaresizce. Annem:

“Elin körünü diyeceksin. Hatırlamıyorum diyeceksin. Yok öyle şey diyeceksin. İnkâr edeceksin.”

Babam “İsrar ederse?” diye sordu.

“İsteddiği kadar etsin. Şahit göster diyeceksin. Var mı şahidi? Yok. Para verdin mi diyeceksin? Verdi mi? Yok. E o zaman nereye kadar ısrar edebilir ki? Etse etse en fazla beddua eder. Sabah akşam kendi kendine etsin bedduasını” dedi.

“Allah gayıl eder mi?” diye babamın sorusuna

“Allah’ı, peygamberi karıştırma. Yaşım olmuş elli iki. Bugüne kadar kimlere ne beddualar ettim. Olsaydı benimkisi olurdu. Haşa, Allah’ın işi yok da sizin onlu kuponunuza mı?” deyip ileri gittiğinin farkına varmış olmalı ki cümlesini bitirmeden durdu. Allah’ı, kitabı dilinden düşürmeyen anneme, parayı görünce başka bir özgüven gelmişti.

“Hem sen kim ne der diye endişelenme. Millet paranın bizde olduğunu öğrendikten sonra o turuncu kafayı kim ipler. Bize yataklanmak için, emin ol herkes bizden yana olur. Güçlü olan her zaman haklıdır” diye devam etti. “Mehmet istediği kadar kendi kendine söylensin dursun. Onu kim dinler?” deyince babam:

“Doğru söylüyorsun hanım. Onun sözü mü benim sözüm mü?” dedi.

“Ha şunu bileydin. Baktık çok ileri gidiyor, yani bir bok yapabileceğinden değil de; böyle devam edersen zırnık alamazsın deriz. Yok eğer bizi üzmez isen bizde seni üzmez yardımcı oluruz deriz. Atarız önüne bir parça kemik, üç beş kuruş; yok deme şansı mı var? Para var, çare var. Bir, sıfırdan her zaman büyüktür. Sonuçta kaç yıllık ahabplarımız. Hani bir üç beş milyon versek, nelerine yetmiyor. Yoksa avucunuzu yalarsınız deriz. O kadar” dedi.

“Annem doğru söylüyor baba. Tır dolusu paramız olacak. Onlara da, bir ev araba parası versek ne kaybederiz? Lakin bizi reklam etmemeleri şartıyla. Hem ortaklık mevzusundan hem de alacakları paradan. Yoksa alim Allah tüm mahalle, bize de bize de diye başımıza üşüşür” deyince babam:

“Öf zengin olmak, fakir kalmaktan betermiş. Daha paranın yüzünü görmeden esintisi bile bizi şamar oğlanına çevirdi. Sonrası ne olacak acep?” dedi gülerek. Annem son noktanın üzerinden geçerek.

“Anlaştık. Ortak yok. Pay etmek yok. İnkâr edeceksin. Kesinlikle ortak ortak yok. Anlaştık değil mi?” diye sorunca üçümüz birden tüm beden dillerimizle onayladık. Annem:

“Şimdi nasıl hareket edeceğimizi belirlememiz lazım” dedi. Annemin ailenin en zekisi olduğunu bilirdim de bugün kadın bir başka. Kendini de aşmış halde. Adım adım, mevzi mevzi ilerliyor.

“Ben diyorum ki; sen yarın işe gitme. İşe gitmezsen Mehmet’i görmezsin o da sana kuponun parasını veremez, sonrasında hak da iddia edemez” dedi. Kadın muhteşemdi. Babam:

“Patron çok sıkıştırıyordu. İşin aciliyeti...” derken annem babamın cümlesini bitirmesine izin vermedi. Sinirle:

“Herif sen ne diyorsun? Ben neredeyim? Sen neredesin? Sekturtma patronuna da işine de!” diye fırçayı kayınca babam:

“Kadın o nasıl konuşmalar öyle?” dedi. Annem:

“Nesi varmış konuşmamın. İşmiş. Gitmezsen patron işten mi atacak? Patron dediğin kaç paralık adam? Geç artık bunları. Onlar çok geride kaldı.”

“Ne diyeceğim adamlara?”

“Ne diyeceksin? Hastayım de. Elim kolum tutmuyor tüm vücudum kırılıyor de. Ölüyorum de. Orası kolay. Ben sana söyleyeceğim. Mesele Mehmet’den pazartesiye kadar uzak durmamız lazım” dedi. Babam:

“Şüphelenmesinler?” diye sorunca ikiliye ben müdahil oldum.

“Yok artık baba, neden şüphelenecekler. Kuruntu yapıyorsun. Hastalık bu. İş, aciliyet mi bakar?” deyince annem sırtımı sıvazladı. Ondan aldığım güçle:

“Zenginiz. Hem de Harun kadar” deyip her ikisinin boynuna sarıldım. Bir anda Turunç Mehmet’i, işi, patronu unuttu verdik üçümüz birden zıplamaya başladık. Sessiz sevinç çığlıkları atıyorduk. Sokaktan geçenler, konum komşu duymasın diye özen gösteriyorduk. Bu saatte kim ayakta olacak ise?

Mahallemiz Antalya Kepez, kanal boyu denilen eskinin varoş mahallesi. Emekçilerin bol olduğu bir mahalle. Bedensel iş güçleri ile rızıklarını çıkardıkları için mahalleli çoktan yorgun vücutlarını dinlendirmekte, uykunun en derinliğindedir şimdi. Şehir büyüyüp geliştikçe kenar mahallemiz şehrin merkezine doğru itilmiş olsa da, insan çeşitliliğinde pek bir değişiklik yok. Evlerimiz müstakil arsaların üzerine kurulsada arsalar iki yüz elli, üç yüz metrelik arsalar olduğu için binalar yükselemiyor. Eskinin kenar mahallesi şehrin göbeğinde olsa da inşaat metrekaresinde bir değişiklik olmadığı için yenilenmiyor. İnsanlar aynı, binalar aynı. Şu an mahallede neredeyse her evde insanların bir yerlerinde pireler uçuşuyor. O pireler bugün bizim beynimizde. Kazanmak ve kazandığımızdan kaybetmemek arasında cebelleşiyoruz. Yeri geliyor kazandığımızla deliler gibi seviniyor, yeri geliyor yarısını kaybetme ihtimaline karşı strateji oluşturmaya çalışıyoruz.

Uyku dünek yok. Enerji yüklüüz. Zaman zaman üç yüz yirmi voltluk elektrik çarpmalarına uğruyoruz. Her zaman sıradan, uysal, kendi halinde bir aileydik. Öyle büyük hayallerimiz yoktu. Karınca kaderince, yaşam serüveninde yuvarlanıp gidiyorduk. Hayallerimiz gibi hesaplarımız da hep mini minnacıktı. Ev kendimizin. Elektrik, su, tüp, pazar, mutfak alışverişi tarzı küçük lakin bizim için büyük endişelerimiz vardı. Hiçbir zaman uzayıp kısalmayan bir döngünün içindeydik. Endişe mesafelerimiz kısa mesafe koşucuları gibiydi. Oldu da bitti. Nasip gelecek aya. Planlarımız da, öngörülerimizde kısa mesafelerdeydi. Elektrik faturası fazla geldiyse gereksiz kullanıma daha dikkat edelim derdik. Yeni fatura gelesiye kadar defalarca kendimize hatırlatmalar yapardık. Klima açıkken kaza ile pencere kındırık bırakılsa sorumlu arardık. Ay boyu küçük hesapların, büyük suçlularını arardık. Zamansız biten tüp, pazardan mevsim dışı alınan bir turfanda canımızı yakardı. Biz böyleydik. Varoşun küçük insanları, küçük yaşamları.

Sihirli bir el bu akşam her şeyi bıçak gibi kesip attı. Oynanan ve kazanan on numara bizim bu küçük yaşamımızı on numara değiştiriverdi. Küçük göletimizden çıkarıp, okyanusa savuruverdi. Pek güzel oldu da; Turunç Mehmet amca paçamıza yapışmasaydı tadından yenmeyecekti. Lakin o bilmeden bize katılmaya çalışsa da öyle veya böyle biz onu ekecektik. Şimdi eminim mışıl mışıl uyuyordur. Oh ne ala. Efendi uyusun biz burada kılı kırk yaralım. Para vermesin sonra da, gelip ortak olsun. Yok öyle yağma. Bizim için bu konu çoktan kapanmıştır. Şimdi tek mesele bol sıfırlı paramız hesabımıza geçene kadar tozun dumanın kalkmaması. Annem:

“Oho, saat sabahın ikisi olmuş. Yatalım diyeceğim de bende zerre uyku dünek yok” dedi. Babam:

“Hanım yarın bir yerlere mi gitsek? Babamlar hastalanmış falan deriz” diye sorunca annem:

“Yok olmaz. Tehlikeli. Maazallah kuponun başına bir şey falan gelir. Nemi lazım. Sen ver hele o kuponu” dedi. Babam:

“Ne yapacaksın kuponu?” diye sorunca. Annem:

“Üstüne yatacağım. Belkim sabaha yavrular” diye alaya vurduktan sonra devam etti. “Yahu ne yapacağım? Sandığa koyalım başına bir şey gelmesin. Evden bir yere ayrılmak yok. En güvenli yer ev” deyip babama elini uzattı. Babam kuponu incitmekten korkar gibi dikkatlice cebinden çıkarıp anneme verdi. Hep beraber yatak odalarına gittik. Annem sandığı açtı. Birkaç parça bohçayı dışarıya çıkardı. En son sandığın en altındaki beyaz bohçayı da çıkarıp halının üzerine koydu. O bohçanın içinde ne olduğunu bizim ailede bilmeyen yoktu. Kefen bohçası.

“Yok artık anne kuponu saklamak için bula bula kefen bohçasını mı buldun?” dedim.

“Nesi varmış kefen bohçasının?” diye sordu.

“Ne bileyim kefenin cebi yok derler de; sen yüz kırk küsur milyonu kefene koyacaksın” dedim gülerek.

“Daha iyi bir fikrin varsa söyle oraya koyalım” dedi.

“Ne bileyim sonra diğer tarafta kefen şahitlik etmesin” dedim.

“Neye şahitlik edecekmiş?”

“Neye olacak Turunç Mehmet amcanın hakkına dedim” gülerek.

“Hay Mehmet kadar kafana taş düşmesin. Kapatın artık o konuyu. Turunç da yok. Mehmet de. O konu kapandı” dedi.

“Biz kapattık da ya diğer tarafta açarlarsa diye” dedim.

“Kaan şimdi terlik geliyor” dedi kızarak. Sonra:

“ Bak şimdi aklıma kuşku düşürdün. Iraz bu kefen bohçasını biliyor. Geçmiş zamanlarda bir kaç kez, saklanacak bir şey için en güvenli yer kefen bohçasıdır diye söylemişliğim var. Yok burası olmaz. Başka bir yer bulmalıyız” dedi.

“Yok artık anne, Iraz teyzenin kupondan haberi mi var?” dedim. Babam da bana destek çıktı. Annem kararsızdı.

“Olmaz. Iraz bilir. O ne hindir, siz bilmezsiniz. Salak geçinen uyanıklardandır.” Ha bu arada Iraz, Turunç Mehmet amcanın hanımı. İki aile yıllardır o kadar iç içe ki; birbirlerini kendilerinden fazla tanıyorlar. Mehmet amcayla babam gibi, Iraz teyzeyle de annem kardeş hatta ikiz gibiler. Düğün dernekte hep yan yana ayrılmaz ikilidirler. Oyuna beraber çıkarlar. Pazara beraber giderler. Yufkayı, tarhanayı, pekmez, ekşiyi beraber yapıp bölüşürler. Hatta taksim ederlerken de fazlasını hep karşıya vermeye çalışacak kadar birbirlerini severler. Biri hasta olsa diğeri baş ucundadır. Hayatı paylaşırlar. Lakin şimdi annemin konuşmalarından Iraz teyze eski Iraz teyze değil. Ötekileşmiş gibi gözüktüyor. Hatta arkadaşı, yoldaşı, ahretliği değil de tehlikeli birisiymiş gibi konuşuyor.

“Mutfağa pirinçlerin içine koyalım. Nem falan olmaz. Kimsenin de aklına gelmez” deyince annem:

“Bekle gelmez. İki yıl önce Kurban Ayhan’ların evine hırsız girdi de pirinç kavanozunun içindeki altınları çaldı.” Babam köşedeki kuzine sobayı göstererek:

“Sobanın içine koyalım. Bahar günü yakmayacağımıza göre” deyince annem şiddetle karşı çıktı.

“Sonra sen küllüğü sobanın içine boşaltasın diye mi?” dedi.

“Yok artık hanım. Kaç kez küllük boşaltım da söyleniyorsun?”

“Yok olmaz. Unutursun. Nemi lazım. Sobanın üstüne bir şey konur, dökülür falan olmaz. O kupon yazar kasa fişi değil mi? İki damla su gelse simsiyah olur.”

Sonrasında bir sürü alternatif seçeneğin üzerinden geçtik. Ne baza altı, büfe içi, mutfak, salon dolapları, yastık kılıfları, koltuk içleri bir sürü seçenekler... En sonunda salon duvarında asıl duran, annemle babamın düğün tablosunun ardında karar kıldık.

Annem temiz bir buzdolabı poşeti getirdi. Kuponu onunla bir güzel sardık. Tablodaki fotoğraf ile arka kartonun arasına naylon içindeki kuponu güzelce bantlayıp, tabloyu yerine astık. En az beş dakika önden, arkadan veya yandan belli olup olmadığını kontrol ettik. Işık oyunları ile de kontrol ettik. Fotoğraf kağıdı kalındı, ardı da kartondu. Hiçbir koşul altında koyduğumuz yer belli olmuyordu. Kim eski resmi duvardan alıp bakacak ise? Salonda uyuyalım dedik. Gerçi bu gece uyku bize haram...

BÖLÜM 3

Gece mahalleye tüm heybetiyle çökse de, biz aydınlıktaydık. Bizim için her yer, her şey ışıltı ışıldı. Saat üç ve rüyalar alemindeyiz. Diğerlerinden farkımız onlar uyuyor, biz uyanığız. Onlar yatakta biz ise, salonda kısık sesler partisi yapıyoruz. Anlaşıldığı üzere bu gece bize uyku dünek yoktu. Bilinçaltımızın en derin dehlizlerinde sakladığımız hayallerimizi fütursuzca ortaya döküyorduk.

Annem karşı çıksa da babam çoktan inşaat firmasını kurup, müteahhitliğe başladı. Tabi önce tam bir dünya turu. Bir yetmez ise en beğendikleri yerlere çift dikiş seyahatler. İşe başladıktan sonra fırsat bulamayabilirlermiş.

Annem denize nazır site içerisinde, üç artı bir daire istiyor. Babam çatı katı dublex de ısrar etse de annem “yok olmaz onca evi kim temizleyecek” diyor. Babam ise “Kim temizleyecek elbet günlükçü” diye ekliyor gülererek. Annem ise “Yok istemem öyle evin içinde başka bir kadın” diye kafasını iki yana sallıyor. “Haftada bir gelir dip köşe alır gider” diyor babam. Ben ise “Bahçeli ev istiyorum. Toprağa yakın. Bahçesinin çok büyük olması gerekmiyor, bir dönüm olsa yeter” diyorum. Annem “hayatta istemem diyor. Bundan galli suyum, ekmeğim kapıma gelsin. Çöpüm kapıdan alınsın” “Kim uğraşacak çiçekle böceklerle” diyor. “Elimi sıcak sudan soğuk suya sokmayacağım” diyor. Yani işin özü hayaller birbirine uymayıp çakışıyor. Ne kadar tatlı çatışmalarımız olsa da para var, çare var da buluşuyoruz. Hepimizin hemfikir olduğu tek şey neredeyse tüm ömrümüzü geçirdiğimiz bu ev ve mahalleden gitmek. Varoluştan, kokuşmuşluktan, mahalle güdümünden, fakirlik, fukaralık, tozundan tomurundan hepimiz bıkmışız. İlk iş mahalleden kaçarcasına çıkmak. Bunda hepimiz aynı düşünüyoruz. Peyzajlı bahçeleri olan, granit mermerli, altın yaldızlı, güvenli, kameralı, yüzme havuzlu evlerde yaşamak istiyoruz. Yaşarız da. Neyimiz eksik? Ne eksikliği, fazlamız hem de çok fazlamız var. Para var çare var.

Vakti zamanında garibin birisine soruyorlar. Büyük ikramiye çıksa ne yaparsın diye. Garibim hayatta bir şey gördüğü mü var. Cevap. “Her gün anneme soğanın cücüğünü yediririm” diyor. Yani teşbihte hata olmaz derler ya; o hesap. Bizde varoşun garipleriyiz ama, bir o misalde geçen garipten değiliz. Evveli Allah bir elimize geçsin görün bakın para nasıl eziliyor. Annem: “Yok Kaan efendi o kadar da değil. Öyle ezer isen üç beş yıl sonra dımdızlak kalıveririz” deyince Babam:

“Abartma kadın. Onca para üç beş yılda biter mi?”

“Bitmez mi? Sen hiç duymadın mı? Piyango çıkan kaç talihli bir süreden sonra sapıtıp elindeki her şeyi yitirir veriyorlarmış. Hazıra dağ mı dayanır?” dedi annem.

Babam “Hazırdan yiyeceğimizi kim söyledi? İnşaat firmasından ben paracıklarımızın yanında bol bol kardeş gönderirim” dedi gülererek.

“Kardeş göndereceğim derken kısır çıkıp batırma da” deyince. Babam:

“Hanım ayıp ediyorsun. Dünkü çocuk muyuz biz? Yıllardır çimento tozunun içindeyiz.”

“Duvar ustası olarak.”

“Niye beğenmiyor musun? Nesi varmış duvar ustalığının?”

“Adam, ustalıkla müteahhitlik bir olur mu heç?”

“Öğrenen anasının karnında mı öğrenmiş? Bizim patron Faruk sanki mühendis mi? Adam eskini restorancısı. Bir mimar, bir inşaat mühendisi tuttun mu, gerisi kendiliğinden gelir. Sanki patron bir şey mi yapıyor? Gel denetle, ver direktiflerini gerisi kendiliğinden geliyor. Para olduktan sonra...”

“Bence koyalım bankaya alacağımız faiz bizi deli eder” dedi annem.

“Yok anne o öyle olmuyor” dedim. Annem:

“Nesi olmuyormuş. Yüz milyonu bankaya koysak ne kadar faiz verecek?” diye sorunca babam:

“Bilmem. Çok verir herhalde. Kaan aylık bak bakayım aylık faiz ne veriyorlarmış?” diye bana döndü. Baktım.

“Yıllık yüzde otuz iki küsür” dedim. Annem:

“Ne yapıyor sen onu de bana” diye sorunca:

“Kabaca yıllık otuz iki milyon küsür” dedim. Annam:

“Aboo. Aylık neredeyse üç milyon. Vay anam. Koymuşum inşaat firmasına, müteahhitliğine...” diye babama sırtınca. Babam:

“Hanım sana bir şeyler oldu bugün. Çocuğun yanında nasıl konuşuyorsun. Ayıp” dedi.

“Geç onları Mahmut efendi. Zengin değil miyiz? Canımız ister koyar, istemez ise alırız” dedi gülerken az da muzurca eliyle babamın omzunu bir itti.

“Zenginiz kız. Hem de çok” dedi babam göz kırparak. Hakikatten en sevdiğim ikiliye bir şeyler olmuştu. Bana aldırmadan önümde cilveleşiyorlardı. Ayıp.

“Anne enflasyonu unutuyorsun. Yüzde otuz iki faiz alıyorsun ama ülke enflasyonu yüzde otuz dört. Bu demektir ki sayısal olarak paranın miktarı büyüse de nitelik olarak alım gücü olarak küçülüyor” dedim. Zeki kadın.

“He ya. Büyüyerek küçülüyor. En güzeli toprak. Bol bol gayrimenkul alacaksın. Acıkmıyor, susamıyor. Durduk yerde değer kazanıyor” deyince:

“Bence yumurtaları tek sepette toplamayacaksın. Altın, gayrimenkul, borsa” dedim babam araya girdi.

“Borsa hayatta olmaz. En büyük kumar. Bizim eski patron her şeyini borsada kaybetti” dedi. Annem:

“Evet borsa kumar. Kumardan uzak duracaksın” deyince aklıma muzırlık geldi.

“Anne bu para nereden geldi?” diye sorunca; zeki kadın anında kafama şaplağı vurarak cevapladı. Canım yanmadı ama ben yanmış gibi yapıp nazlandım.

“Anne ya. Ben size diyorum. Yiyelim. Gezelim. Ezelim... Bir tır dolusu para elimize geçmiş, şimdi derdimiz bunu nasıl daha da çoğaltabiliriz mi olmalı? Şu konuştuklarımıza bak” deyince:

“Yok herif. Biz boşuna çabalıyoruz. Şunun dediklerine bak. Asıl size lazım oğlum para. Bizden geçmiş. Hem çoğaltırsak zarar mı ederiz? Para paraya çeker derler. Kime kalacak onca para? Mahmut bak demedi deme akıllı bellediğimiz bu dahi yiyelim, içelim ezelim derse, yarım akıllı ablası o mendebur kocasıyla, bunlar el birlik edip yılı geçmez tüm parayı bitirirler.”

“Yok artık anne. Ayıp ediyorsun” dedim.

“Ben bilmem. Ben diyeceğimi ortaya dedim. Yarası olan gocunur. Asıl size lazım para bize ne gerek. Üniversiteye gideceksin, evlenip yuva kuracaksın, çoluk çocuk” deyince:

“Haklısın anne. Ablamı bırak bu para bana bile yetmez” deyince bu sefer annem “gerzek” diyerek şaplağın dozunu bir tık arttırdı. Babam:

“Allah’ın işine bak dün elektrik faturasını nasıl ödeyeceğiz derken bugün baraj satın alacak paramız var yetmiyor anasını satayım” deyince annem:

“He ya adam. Günaha giriyoruz. İki rekat şükür namaz kılacağımıza şu konuştuğumuz şeylere bak” dedi.

“Anne bunca paraya iki rekat az değil mi?” diye sorunca şaplak tam dozunda oluverdi. Babam: “Çocuk doğru söylüyor. Bu paradan camiye, hayır kurumlarına bazı yerlere yardım edelim” dedi. Annem babama dönerek:

“Sakın ha. Delirdin herhalde” deyince babam:

“Kadın ne diyorsun? Niye delireyim. Onca paradan bir hayır yapmayalım mı?”

“Yapalım elbet. Hemen değil. Her şeyin bir zamanı var” dedi.

“O niye ki?” diye babam sorunca:

“Niye olacak herif. Nerede yaşadığını unuttun herhalde. Mahallenin tamamı yarı aç. Eş, dost tok olan mı var? Biz fukara, tanıdığımız herkes fukara. Cümle alem başımıza üşüşür. Gün yüzü göstermezler alimallah. Yavaş yavaş. Hayır da yaparız elbet. Önce bir derleyip toplayalım. Yarı sarhoş gibiyiz. Neredeyse sabah olacak bak ayaktayız. Kendimizde değiliz. Hatta ben derim ki ilk işimiz hemen mahalleden ayrılıp izimizi kaybettirelim.”

“Yok artık kadın. Sen ne söylediğinin farkında mısın?”

“Hem de öyle farkındayım ki...Bak demedi deme haber bir öğrenilsin cümle alem başımıza toplanacak. Bayramdan bayrama, cenazeden cenazeye görüştüklerimiz aha o divana kuruluverecekler. Bizi yere göğe koymayacaklar. Lakin amaç tırtıklamak bunu sakın unutma. İşin yoksa onca insana yedir, içir. Hatta yatır. Evde huzur, bel bereket kalmaz” deyince:

“Bence Kıbrıs'a gidelim. Ben üniversite okurum. Hep beraber oluruz. Hem de herkesten uzakta yapacağımızı düşünür karar veririz” deyince annem:

“Hayatta olmaz. Kumarhanelerin bol olduğu yer. Orada babanı şeytan dürter” dedi.

Babam “Ya hanım sen de beni kumarcı yaptın” dedi sitem ederek.

“Değil misin? Oynadığın en masumu kazı kazan. Atçı seni” deyince babam:

“Fena mı oldu. Al işte voleyı vurduk. Ben bunu hep hissediyordum. Bir gün diyordum. Al işte o gün bugünmiş” dedi.

“Hadi anne buna ne cevap vereceksin merak ediyorum?” dedim gülerek. Verdi.

“Geçmiş geçmişte kaldı. Bugün bizim için yeni başlangıçların günü. Her şeyi yeniden başlamak için elimizde çok büyük bir fırsat var. Artık bundan sonrasını iyi oynamalıyız. Yoksa son önemlidir. Düşmek kötüdür. Allah kimseyi gördüğünden geri bırakmasın” dedi.

“Yani?” diye sordum.

“Yanisi şu Kaan Efendi. Yanisi şu. Bu fırsatı el birlik değerlendirelim. Sonra başlangıç noktasına geri dönmeyelim...Siz beni dinleyin. Sakin sakın önce güzel bir ev alıp mahalleden ayrılalım. Hatta Finike veya Alanya gibi biraz uzaktan bir yer alalım. Rahat, konforlu, dayayıp döşeyelim. Sağlam güzel bir araba alalım. Birinci derece akrabalara biraz sus payı dağıtalım. Geri kalan parayı da ne yapacağımıza karar veresiye kadar bankaya koyalım. Meblağ büyük. Bankalarla konuşursak bize fazla faiz bile verirler. Yurt içinde gezmediğimiz, ki daha hiç gezmedik, görmediğimiz yerlere gidelim. Zenginliğin tadını çıkaralım” dedi. Annem işte. Yıllardır babamın tek duvar ustalığı kazancıyla ev geçindiren bu zeki kadın bugünü mü idare edemeyecek. Söylediği her şey hem kulağa hem de mantığa hoş geliyordu. “Görmemişin oğlu olmuş çekmiş pipisini yolmuş” derler ya; bizimkisi o hesap. Öylesine bir balık yakalamıştık ki o balığı değil yemek nasıl muhafaza edeceğimizin derdine düşmüştük. Çünkü başımıza gelen hayal ötesiydi. Ne geçmiş birikimimiz, ne de donanımız böyle bir sermayeyi güdecek yazılımda değildi. Patinaj yapıyorduk. Üstelik para henüz hesabımıza geçmemiş, kazandığımız

kimse tarafından duyulmamışken. Şimdi bile akıl simülasyonlarında bu kadar debelenirken, yarın dış aktörlerin gürültüleri de bu sıra dışı duruma katılınca o zaman ne olacaktı? Ne yapacaktık? Bu süreci nasıl sağlıklı yönetecektik? Acaba yönetebilecek miydik? Yoksa bu fukaralık günlerimizi, sıradan varoş yaşantımızı arayacak mıydık? Öngörüler, öngörüler. Bilinmezler...

Annem ev hanımı. Babam duvar ustası, inşaat işçisi. Ablam evlendi, ev hanımı. Ben mi? Geçen yıl liseyi bitirdim. Mezuna kaldım. Benim için zenginlik, kahvedeki karışık tost ve gazozdan öte bir şey değil. Bunları alacak param var ise zenginim. Yoksa sorun değil. Evde çorba içerek bir şekilde karnımı doyururum. Şimdi ise yaz deseler, birimizin bile doğru yazabileceğimizden şüpheli olduğum bir rakam bizi bekliyor. Para bu. Varlığı da yokluğu da problem. Hele her şeyin merkez noktasında olan bu güçlü kavram. Para. Yüz kırk altı milyon küsur. Hani küsur, küsur deyip duruyorum ya. İşte bizim çapımız anca o küsur kadar. O bile fazla. O küsuratı hayatta bir kez babam bizim külüstür kamyoneti alacağı zaman bir arada görmüştük. Üstelik o küsurun içinde dedemden alınan borç, annemin iki bilezik, bir Reşat altını hatta... Allah. Eyvah! Turunç Mehmet amcadan alınan borç da vardı. Allah'ım bu nasıl şey? Babam kamyoneti alacağında eksik kalan son meblağı Turunç Mehmet amcadan borç almıştı. Şimdinin küsurünü es geçelim, ana meblağda adamın olmaya hayali ortaklığı vardı. Bu aklıma gelince içim bir tuhaf oluverdi. Ne yapıyoruz biz diye sorgular olmamla korkunç sıfırlı deste deste, hatta katar katar paraları hayal edince kendime geldim. “Doğrusunu yapıyoruz” Annem haklı geçmişi geçmişte bırakmalıyız. Bugün yaşamımızı sıfırlamalıyız. Sağlıklı yeni bir başlangıç için bu şart. Bu işin başka bir yolu yok.

Emin misin? Siliyorum. Sil...

BÖLÜM 4

“İhh. Memet. Ölüyorum oğlum, anlamıyor musun? Her yanım kırılıyor.”

“Abi hiç mi olur yok?” dedi.

“İşin aciliyetini bilmiyor muyum? Biliyorum elbet. İhh. Lakin parmağımı kımıldatacak halim yok.”

“Abi zamanlama çok kötü. Patrona ne diyeceğim?”

“Ölüyormuş de. Geberiyormuş de. Ay anam başım, ensem...Ne diyeyim Mehmet. Hastalık bu. İş, aciliyet uygun zaman mı dinler. Yemin ederim, Allah şahidim gece gözümü kırpmadım oğlum. Koronadaki covitten beterim oğlum. Benden hayır yok” diyerek inledi.

“ Anladım abi. Ben nasıl gideceğim?”

“Otobüsle git Mehmet. İhh. Anam anam. Kamyoneti al diyeceğim ama belki hastaneye gitmemiz gerekebilir” tekrardan inledi. “Sen iyisi mi otobüsle git” deyince:

“Belki elektrikçi Hasan gitmemiştir. Tamam abi. Geçmiş olsun. Patrona gerekeni söylerim” deyip telefonu Hasan’ı arayabilmek için hızlıca kapatınca babam bir oh çekti. Mutfakta masanın üzerinde hoparlörü açıktı. Telefonun başında annemle ben de içimizde tuttuğumuz nefesimizi oh diye salıverdik. Babam durumu çok iyi idare etmişti. Annemle benim de kaş göz işaretleri ile desteğimizi pek yabana atmamak lazım tabi. Lakin bu konuşmadan sonra babam ile ilgili düşüncelerime bir şüphe düştü. Adam nasıl tam yerinde yemin etmişti. Hem de Allah’ı şahit göstererek. Manada yanlışlık olsa da gerçekte doğrudu. Tüm gece üçümüzde gözümüzü kırpmamıştık.

Mehmet Amca ile yapılan görüşmeden sonra hepimize bir rehavet çökmüşü. Üstümüzden büyük bir yük kalkmış gibiydi. Annem gece boyu demlenen çaydanlığın altını kapattı.

“Hade. Gidip salonda yatalım. Kaan, sen babana çekyatı aç ben de nevresimleri getireyim.” Salonda uyku düzenini almamız uzun sürmedi. Babama hasta çekyatını açtık. Annem diğer çekyatta örtünün üzerinde, ben de ikili koltukta ayaklar dışarda sallanır vaziyette uykuya daldık.

“Kaan. Kaaan! Kalk kapı çalınıyor” annemin seslenmesine uyandım. Uyku mahmuru olsam da, kupon aklıma gelmesiyle taş gibi oluverdim. Ne uyku, ne mahmurluk kaldı. Kapıyı açınca Iraz teyze elinde bir saklama kapı ile merdiven önünde gülümsüyordu.

“Tünaydın Kaan. Kamyoneti görmesem evde yoksunuz diye geri dönecektim” dedi.

“Tünaydın Iraz teyze” dedim. Annem:

“Gel gel kardeşçağızım. Sorma geceyi gece ettik. Mahmut abin fena. Sabaha karşın kendimizden geçmişiz. Gir. Gir. Oğlum alsana teyzenin elinden kabı” diye beni de fırçalamayı ihmal etmedi.

“Tarhana yaptım. Mahmut abim sever.”

“Kız niye zahmet ettin. Geç. Geç. Terlik giy” deyip iki arkadaş sarılırken ben tarhananın mis kokularını yaya yaya mutfığa yöneldim. Çorba yeni ocaktan inmiş olacaktı ki hala sıcaktı. Iraz Teyze:

“Kaan, dolaba koyma. Az daha soğusun” deyince anladım ki onlar da benimle beraber mutfığa geliyorlardı.

“Sabahı sabah ettik kardeşçağızım. Donuyorum ört, diyor. Örtüyorum. Yanıyorum diyor. Kaldırıyorum. Ateşi indi çıktı, yerinde durmadı mübarek.”

“Sirkeli su koysaydın” dedi Iraz Teyze.

“Koymam mı kız. Ne sirkesi kaldı, ne bezi. Fena üşütmüş.”

“Antalya’da, bu havada?” diye Iraz Teyze sorunca:

“Kız havası mı var? Bakmıyorlar kendilerine. Elli kez söylüyorum. Sık sık değiştirebilsin diye çantasına yedek tişörtler koyuyorum. Dinleyen kim? Sonra da böyle kuyruğu titretiyorlar.”

“Aman abla iki güne kalmaz geçer. Uyuyor mu? Bir görüp geçmiş olsun deseydim.”

“Uyuyor. Uyuyor. Ben geldiğini söylerim. Şimdi hiç kaldırmayalım. Sabahı sabah ettik. Kendisi uyumadığı gibi bizi de uyutmadı. Çocuk gibi.”

“Aman abla hepsi aynı. Bizimkisi de bir hasta olsun insanın burnundan getirir” dedi.

İki ahretlik konuşadursun. Uyku gözlerimden akıyordu. Salona babamın yanına koşup annemin kalktığı karşı divana kendimi attım. Öğleden sonra iki sularında annemin dürtmesine uyandım. Yemek hazırlamışlar. Ev mis gibi tarhana kokuyor. Mutfığa girince babama:

“Geçmiş olsun bubam, hastalığı savmışsın” dedim gülerek. Babam:

“Savdık, savdık da sen onu bana sor” dedi.

“Hayrola” dedim.

“Hayır. Iraz karısı bir türlü kalkmadı. Salondan tuvalete gidemedim. Az kaldı kaçırıyordum. Gece içtik çayı, içtik çayı az daha mesaneden oluyorduk. Çin işkencesi gibiydi” dedi.

“Tualete gitmek için Iraz teyzeden izin mi alamadın” diye takılınca annem:

“A benim salak oğlum. Hasta kalkamıyor dedik ya” dedi.

“Onu anladım. Keşke salona ördek götürseydin, hem babam bu işkenceyi çekmez hem de daha inandırıcı olurdu” dedim. Annem hışımla ağzını açtı, sonra sakinleşti.

“Zevzek zevzek konuşma da çorbanı iç. Sen bu aralar çok ağzı gevşek oldun” dedi.

“Zenginliktendir annem. Senin dizilerde zengin çocukları şımarık olmuyorlar mı? Onlar gibi düşün” dedim. Annemin cevabı başımın arkasına uyarı şalağı oldu. Babam:

“Iraz durumdan şüphelenmiştir değil mi?” diye sorunca annem.

“Yok herif. Neden şüphelenecek? Hem Iraz safın tekidir. Onda o zeka nerede? Onun uyanıklığı başka şeyleredir. Laklak dövdük. Orospunun oturacağı tuttu bugün. Kaç kez lafı çalimleyip gece hiç uyumadık desem de; ben söyledim. Ben dinledim” dedi. Babam:

“E ne yapacağız? Hastaneye neyin gidecek miyiz?” diye sordu. Annem:

“Yok be. Ne hastanesi? Ben ona yaka koyacağım” dedim.

“Ne yakası?”

“Ne yakası olacak. Hani soğuk algınlığında ballı kekikli ebegümecei yakası yok mu? Ondan” dedi.

“İyi demişsin. Benim böyle alavere dalavere işlerine hiç kafam basmıyor” deyince:

“Önce kafa olacak” dedi annem imalı imalı. Babam:

“Ne yani bende o dediğinden yok mu?” diye sordu. Annem:

“Var elbet. Lakin azıcık kıt. Ne güzel numaraları yazmışsın. Kuponu oynamışsın. Ne diye elin adamı ile ortak olursun? Elli lirayla başın göğe mi erecek?” dedi

“Tabi böyle kazanınca konuşması kolay. Kaybetseydik şimdi yüz değil elli diye sevinecektik” deyince:

“Babam doğru söylüyor. Yetmiş üç milyonun üzüntüsünün yanında, elli liranın ne büyük sevinci olurdu” dedim. Her ikisi de kaşıklar havada bana bakarak ne demek istediğimi anlamaya çalışıyorlardı. Dediğimden ben de bir bok anlamadığımı fark edince. Onlara baktım “Şaka yapıyorum ya. Ortamı yumuşatmaya çalışıyorum” dedim. Anneme dönerek:

“Akıllıdır benim babam. Hem biz bu konuyu dün gece neticelendirmedik mi? Ortak falan yok. İkramiyenin tamamı bizim” dedim. Annem:

“Çocuk doğru söylüyor. Daha da bu mevzuyu açmayalım” dedi. Babam:

“Sizden ötürü. Siz fitçikleştiriyorsunuz. Daha kazandığımızı sevinemedik ya. Dönüp dolaşıp laf ortaklığa geliyor. Hadi diyelim Mehmet’e yarısını verdik. Kalanı neyimize yetmeyecek? O kadar parayı rüyamızda göremezdik” dedi. Annem:

“Herif geçelim rüyayı hülyayı. Şimdi o para bizim. Hemi de hepsi. Hemen de alınmış bu. Akıllı kocam benim. Sen olmasaydın o paranın hayalini bile kuramazdık. Yiğidim benim” dedi. En sevdiğim ikilinin tatlı takışmalarından gaz alarak:

“Yürü be annem. Kim tutar seni deyince” ikide bir üstümüze gelen ortaklık kasvetinden kurtulduk. Tarhanayı da Iraz teyze de bir başka güzel yapıyordu.

Hem fikir olduğumuz ilk şey mahalleden ayrılmaktı. Lüks bir semtte, site içinde güzel bir ev alacaktık. Annem şimdiden evi bile döşemeye başladı. Fazla ev eşyası istemiyormuş. Büfe, komodin, şifonyer, televizyon altlığı, çekyat, yatak odası takımı, salon takımı tarzı şeyleri zinhar istemiyordu. “Evimiz çok sade ve modern olacak” diyor. Toz almaya başladı mı bir saatte bitsin istiyor. Babam yeni lüks evlerin kendinden giyinme odalı olduklarını söylüyor. Moda koyu, siyah renklerin tonlarıymış. Genelde her yerde granit kullanılıyormuş. Annem:

“Yok be. İstemem öyle her yer siyah kop koyu deyince” babam:

“Yok kız. Çok güzel gözüküyor. Siyah dediysem kapkara değil. Hepsinin içinde pırıltılı, kendinden altın, gümüş değişik değişik çilleri var. Parıl parıl parlıyor” dedi.

“Olsun. Ben beyaz veya açık renkler istiyorum. Ev dediğin insanın içini açmalı. Neymiş öyle zift gibi.”

“Neyse hanım. Yakındır. Ağacı dikili, evi yapılı alacakmışsın. Gider bakarız. Sen ne istersen, hangisini beğenirsen onu alırız” dedi. Annem:

“Güvenlik, kamera, kapıcı olmalı” deyince:

“Yüzme havuzunu da koy anne” diye ekledim. Babam:

“Hem de olimpik olanından alırız be oğlum. Yeter ki sen iste. Para gani” dedi sırtarak. Annem.

“Öyle gani diye har vurup harman savurmak yok. Akıllıca” dedi. Kadın paranın biteceğinden mi yoksa eksileceğinden mi korkuyordu anlamadım. Ne zaman şunu bunu alırız desek hemen savunmaya geçiyordu.

“Anne ya sen şimdi her alacağımız şeyde böyle korkuyla hareket edersen korkarım düşündüğün gibi oluverir. Hani “aklına gelen, başına gelir” derler ya o bağlamda” dedim. Babam:

“Korkma hatun o para yemekle, almakla bitmez. Rahat ol” dedi.

“Bana da artık bir araba alırsınız” dedim. Babam verdiği tepkiden olur diyecekti ki yine annem

“Daha neler. Bir araba neyimize yetmeyecek. Şöyle iyisinden alırız bir tane, hep beraber rahat rahat bineriz. Hem senin ehliyetin bile yok. Ne arabasıymış bu?” diye isteğime karşı çıkınca modum düştü.

“Ehliyet kolay, iki ayda alırım. Yani şimdi bana bir arabayı çok mu görüyorsun anne?” diye tavrılı sorunca; annem tüm sevecenliği ile:

“Aslanıma bak benim. Sana tüm arabalar feda. Lakin daha üniversiteye başlamadan. Ehliyetin sürüş tecrüben yok. Netcen arabayı. Bin taksiye, istediğin yere git. Senden sakınan mı var? Lakin bu yaşta altına araba verirse, benim aklım sende kalır. Hani başına bir şey gelirse” dedi. Cümlesini bitiremedi. Babam

“Annen haklı oğlum. Her gün duyuyoruz. Memleket çarpışan arabalar cenneti. Senin kanın şimdi fıkır fıkır. Hele bir olgunlaş, akıllan araba kolay. Hem de en iyisinden. Ne istiyorsan.” dedi. Daha nasihatle karışık itirazı devam edecekti ki annem:

“Senden parayı sakınan mı var a benim tosunum? Onca para kime kalacak? Günü geldiğinde istediğini alırsın” dedi. Modum düşmüş gibi yaparak:

“İnşallah o gün çok geç gelmez” dedim. Babam göz kırparak:

“Gelmez. Gelmez” dedi. Yani beklenen gün mü gelmez yoksa, gelir de geç mi gelmez pek anlayamadım.

Anladığım o kadar hızlı zengin olduk ki; zenginliğe adapte olamıyorduk. İsteklerimiz gayet normal şeylerdi. Gidelim barda, pavyonda yiyelim demiyorduk. Ev, araba alalım diyorduk. Sonuçta aldığımızı değerinde alacaktık. Aslında genel toplamdan nitelik olarak azalan bir miktar olmayacaktı. Yalnızca malımız, sermayemiz çeşitleniyordu.

Misal. Elimizde yüz kırk altı milyon var. Yirmi milyona ev aldık. Şimdi elimizde yüz yirmi altı artı bir ev var. İkisini topladığımız da yine yüz kırk altı yapıyor. Zengin yirmi beş binlik evi yirmi bine aldım şimdi ikisinin toplamı yüz elli bir milyon oldu diye düşünürken. Biz, özellikle annem, elimizde yüz yirmi altı bin kaldı diye düşünüyor. Onun için paranın toplamı önemli. Alınan malın bir hükmü yok. Tavırlarından, konuşmalarında bunu anlıyorum. Aman dikkatli harcayalım... Odak noktası bu. İyi de biz bu kafayla nasıl zengin gibi yaşayacağız? Harcanmadıktan sonra ne yapayım ben bankadaki bol sıfırlı hesabı.

“Para ne içindir?” diye sordum. Heyecandan mı yoksa yeni yaşamımıza adapte olmadığımızdan mı bilmem; Garip, çektiğin yere gidecek cümleler kurar olduk.

“Hakikaten para nedir?” diye tekrardan sordum. Babam:

“Para paradır. O ne biçim soru öyle?” derken saçmaladığımı belirten el, yüz mimikleri yaptı. Vazgeçmedim.

“Hadi bir oyun oynayalım, para kim için ne ifade ediyorsa onu söylesin” dedim. Annem:

“Salaklaşma. Sırası mı oyunun?” dedi.

“Aman anne işe mi gideceğiz sohbetliyoruz şurada. Limon sıkma” deyince annem:

“Olmayınca her şey, bugünkü gibi bol olunca da hiçbir şeydir” dedi. Sonra da ekledi.

“Anladın mı Kaan Efendi. Sende yoksa kimsede yoktur. Sende varsa herkeste vardır. Para parayı sever. Hatta aşıktır. Nerde fazla hemcinsi var ise oraya gider. Yeterince var ise, çok bir anlam ifade etmez. Elin kiri gibi tanımlanır. Yoksa. İşte o zaman boku yedin. Ara ki bulasın. Herkes sever para aramayı. Baktılar sen arıyorsun hemen yanına gelip sana katılırlar” deyince: “Ne demek istiyorsun anne? Kim katılır?” diye sordum. Anlamamıştım.

“Misal elektrik faturası ile arıyorsan, su, doğalgaz, servis, pazarı, manavı saymakla bitmez bir sürüsü katılır. Var da aramıyorsan, o zaman işin kolay. Gelirler bir selam verip giderler” deyince:

“Azalmaz mı?” diye sordum.

“Yok be. Azalmak ne kelime. Varsa çoğaldıkça çoğalır. Para parayı çeker diye boşuna dememişler” dedi.

“O zaman bir de ben gidip on numara oynayayım. Bizde para bol ya belki bizdekiler yenilerini çekerler.”

“Seninkisi bok çeker. On numara oynayacak sanki parası var da” deyince:

“Babam verir. Çıkarsa ortak oluruz” deyince annem elindeki kaşığı tehditkar havaya kaldırıp

“Geliyor, beklenen, seninkisi istenen” dedi. Bu sefer baya ciddi gözüküyordu.

“Anne, anne. Şaka valla şaka” deyip elinden kurtuldum. Temin sorduğum sorunun kafamdaki yanıtı aklıma geldi. Para nedir? Bilmem. Hiç param olmadı ki? Para demek benim için kantindeki tost ve ayran toplamıydı. Bayramdan bayrama da mütevazı bir isteğimin gerçekleşmesi idi. Zaman yakındır. Öğreneceğiz...

Gerçekten para nedir?

BÖLÜM 5

“Buyurun. buyurun. Terlik alın”

Kapıda annem buyurun çekse de, göz ucu ile nereden geldiler şimdi bunlar? diye bana soruyordu. Ben nerden bilecektim? Aslında her ikimiz de nefessiz kaldığımız şüphe göletinde, çaresizlik gözleriyle birbirimizi süzüyorduk. Mehmet Amca daha merdiven koridorunda ayağından çıkmamakta direnen, yeni olduğu belli ayakkabısıyla iki büklüm uğraşırken kafasını kaldırıp:

“Nasıl oldu bizimkisi?” diye sorunca bu saatte geliş nedenlerini ortalığa saçtı verdi. Bu bile annemle benim kafamızdaki şüphe ve endişeleri yok etmeye yetmedi. Önce ben ne demek istediğini anlamasam da annem

“İyi. İyi. Yaka ona iyi geldi. Kendini biraz toparladı” dedi. Iraz Teyze:

“Ateşi falan yok değil mi?” diye sorunca annem:

“Yok. İyi, iyi. Geçin. Kapıda kaldınız. İçerde konuşuruz” diye soruları geçiştirdi. Kapıda Mehmet Amca ile Iraz Teyze karşılaşmasının şokunu, üzerimizden atamadık. Zira damacana bitmişti. Telefon ile mahallenin sucusundan iki yeni damacana su istemiştik. Biz onu beklerken, çalan zil ile açtığımız kapıda bunları bulduk. Neyse yapacak bir şey yok artık. Misafir. Kapıyı da açtık. Evde yokuz diyemeyeceğimize göre... Lakin bugün bunlar evimizde en son görmek istediğimiz ikiliydi. Dün akşamdan beri kendileri fiziken olmasalar da, fikren zaten bizimle beraberlerdi. Babamın işi işte. Elli lirayı ne diye tamah edersin ki? Doldurmuşsun, yatırmışsın daha ne? Herifçi oğlu oynayacaksa gitsin kendisi oynasın. Onu tutan mı var? Ah babam, ah.

Gündüz hazırlıklıydık. Salonda hasta yatakları, yatakta babam. Hatta çok kötü diye, annem Iraz Teyze’nin salona girmesine bile izin vermemişti. Gün boyu hasta odası görünümlü salonda oturunca akşam içi daralan annem odayı derleyip toplamış, pencereleri açıp havalandırmıştı. Sobe...

Salona ilk giren Mehmet Amca divanda ayaklarını uzatmış akşam ajansını seyreden babamı görünce:

“Ooo bizim oğlan! Kefeni yırtmışsın. Maşallah dipçik gibi gözüküyorsun” demesiyle babam ayaklarını çekerken neredeyse düşüyordu. Mehmet Amca:

“Dur, dur kalkma. Yabancı mıyız?” derken babam çoktan hiçbir hastanın kalkamayacağı çeviklikte ayağa kalkıvermişti. Kendisi Mehmet Amca’nın yanında panikleye dursun, yardım beklemediği yerden gelmişti. Karşısında Mehmet Amca’yı görmenin şoku ile yükselen adrenalini babamın yüzünü kıpkırmızı kesmişti.

“Oo Memet hoş geldiniz” deyip eli önünde ona sarılmak için hamle yapınca. Mehmet Amca:

“Dur dur. Sarılmayalım. Sen hastalığını satacak başka birini bul” deyip el kol hareketleriyle hasta olduğunu unutan babamı durdurup devam etti.

“Oğlum zaten patron bugün kudurdu. Demediğini bırakmadı. Sen iyileşmez pazartesiye bende hasta olursam adam bizi düzer” dedi. Babam hala kendine gelememişti. Her gün birlikte olduğu adamı sanki ilk kez evine geliyormuş gibi oturacak yer bulmaya çalışıyordu. Salaklaşan babamı kurtarmak için annem hamle yaptı.

“İyi, iyi. Yaka iyi geldi. Pazartesine bir şeyi kalmaz.” Dikkati başka tarafa çekmek için lafi değiştirip devam etti.

“Hastalık bu. İş, bayram, seyran, nişan düğün mı dinler? Ne diye söyleniyormuş o patron denilen. Fukarayız diye olmadık zamanda hasta olmaya hakkımız yok muymuş? Lafa bak. Öyle ayıp, ayıp şeyler. Hem o konuştukça sen ne diyordun? Verseydin ya cevabını” dedi sanki tatlı sert azarlayarak. Seviyorum bu kadını. Zekaya bak. Savunmadan direkt saldırıya geçti. En iyi savunma saldırıdır anlamında. Babam hala ani yakalanmanın şokunu atamamış halde, Mehmet Amca’ya yer göstermekle meşgul. Babam annemi kast ederek:

“Aldırma sen onun dediğine. Koca patron sever de, söver de. Adam haklı. İşin ne kadar acil olduğunu ben de biliyorum da. Ne yapcan? Hastalık bu. Yırtık dondan çıkar gibi ummadığın zamanda çıkıveriyor. Geç. Geç otur. Hoş geldin Iraz, gelin” diye annemin dikkati başka yere çekme taktiğini boşa çıkarıverdi. Tekrardan konuyu hastalığa getiriverdi. Babam işte. Eminim azarlayan yüz ifadesiyle bakan annemle göz göze geldiklerinde bile, ne halt yediğini anlamadığından adım gibi eminim. Mehmet Amca:

“Yok ya, yenge. İyidir bizim patron. Bak Mahmut abi gitmese de lazım olur diye haftalığını hesaplayıp iletirsin diye bana verdi. Abi. Muhasebeci Hakan fazla mesailerin de ayrıntısı olduğu dökümü zarfa koydu. Sen bakarsın artık” deyip cebinden ikiye kıvrılmış zarfı çıkarıp, babama uzattı. Babam:

“Allah bereket versin” deyip Mehmet amca otururken televizyonun altındaki çekmeceye koydu. Herkes oturup birbirine hal hatır sorarken annem Iraz Teyze’ye, babamın olmayan hastalığını jet hızıyla iyileştiren yakanın tarifini, lokman hekim bilgiçliği ile veriyordu.

Çaylar kahveler içildi. Babam annemin kendisine neden azarlar gibi bakmış olmasından bir çıkarım sağlamış olsa gerek ki, berbat oyunculuğu ile geç de olsa hasta rolü yapmaya başladı. Geçmiş tecrübelerinden vücudunun nasıl kırılıp döküldüğünü bir anlatıyordu ki aralara ahlal ıhlal koymasa mümkün değil inanmazsınız. Ah derken de yüzünün yarısı ah çekiyor yarısı ih. O da haklı. Adam duvar ustası. Yeşilçam aktörü değil ki. Gerçi babamdan değil aktör kalas figüran bile olmaz. O kadar acemice hareketler yapıyor ki annem ve benim, bir açık verecek diye ödümüz kopuyor. Akşam boyu annemin yaptığı düzeltmeler ile durumu kurtarmaya çalışıyoruz. Tabi anneme destek, babamı da kurtarmak için ara sıra benim zevzekliklerim de olmuyor değil. Bizim salon salonluktan çıktı elim sende, kaç göç oyununa döndü.

Babama da hak vermiyor değilim. Yaptığın iş bir süreden sonra insanın karakterine sirayet eder. Adam taş duvar ustası. Akşama kadar hangi taşı nereye koyacak, araya ne miktar harç atacak onun derdinde. Gergi olarak düzgünlük ipinde duvarın gidişatını, yükselişini devamlı kontrol etmek zorunda. Yani adamın hayatında eğrinin işi yok. Hatta o en eğri yamur yumur taşlardan düzgün, doğru duvarı yapmak zorunda. İş böyle olunca adamın ismi boşuna doğrucu Mahmut’a çıkmamış. Şimdi ise en yakın arkadaşına atmak üzere olduğu kazık eminim onun tüm benliğini ele geçirmiş durumda. Üstelik bu arkadaş arkadaştan, hatta kardeşten öte. Beraber çalışmışlar. Beraber yemişler. Sevinci, üzüntüyü beraber yaşamışlar. Kendileri bir yana, aileler içi içe geçmişler. Onlarında bugün hastalıktan korumak için yanlarında getirmedikleri iki çocukları var. Her ikisi de kardeşim gibiler. Hatta Ayşe Abla bana ablamdan daha yakın. Küçük olan Kahraman ise el ulağımız gibi. Annem, Iraz Teyze için ahretliğim diye bahseder. İşin içinde bu kadar büyük para olmasaydı mümkün değil böyle bir çalım atılmazdı. Herkesin bir fiyatı vardır diye boşuna demiyorlar. Hele hele bizim gibi fakir insanlar için

yetmiş üç milyon küsür ne demek, onu sizin hayal gücünüze bırakıyorum. Lakin saf adam işte içinin ta derinliklerinden gelen bu rahatsızlığı ne kadar örtmeye çalışsa da engel olamıyor. Yüzüne, hareketlerine, tavırlarına yansıyor. Kaçınıcı potunu kırdı.

Aslında ikramiye'nin yarısı da bizim için inanılmaz bir para. Hatta herkes için. Eminim ne çok isterdi. Kardeşlik dedikleri Mehmet Amcalar ile paylaşıp çifte bayram yapmayı.

Ama düşününce... Yok. Yok. Düşüncesi bile berbat.

Annem tüm zekasını kullanarak, bize bizden yakın misafirlerimizi kovalamak için denemediği taktik bırakmadı. Bir kalkın gidin demediği kaldı. Yıldırım hızıyla çayı hemen ardından kahveleri servis etti. Rutinde olsa da meyve, fındık fıstık tarzı çerez falan ikram etmedi. “Gece boyu hep ayaktaydık, uyku dünek görmedik” dedi. Marttayız. Yaz günüymüş gibi geceler amma da kısaltmaya başladı dedi. Babama, ”Mahmut gri'bi bana sattın herhal her yanım kırılmaya başladı” diye payladı. İraz teyzenin serviste, boşlarda yardım tekliflerine sallanır geciktirir diye geri çevirdi. Lakin annem babam gibi değil. On numara, oscarlık oyun sergiliyor. Ah dediğinde zannedersin gerçek etinden et kopuyor. Babam ikide bir hasta gibi davranması gerektiğini unutuyor. Bir ara annemin dikkatinden kaçıp zamansız biten boş çay bardağını doldurmak için mutfığa gitmeye bile kalktı. Boku yediğinin de farkında değil. Mehmet amcalar bir gitsin bizim evde asıl çingâr o zaman kopacak.

Mehmet amcanın cebinden çıkarıp babama uzattığı elli lira ile, bombanın pimi çekildi.

“Unutuyordum. On numaranın yarısı” dedi Dedi de... İşte o zaman babam hasta rolünden gerçek amansız hastalığa ani geçiş yaptı. Salon buz kesti. Herkes sustu. Televizyondaki saçma dizide, estetikli kadının silikonlu dudaklarındaki racon kesmesi odaya yayıldı. Kadın “vurun hepsini” diyordu. “Acımayın”. Senaristinin dahi bilmeden yazdığı devri geçmiş töreyi uygulamaya çalışıyordu. Babam kızardı. Bozardı. Yüzü renkten renge girdi. Gözüne projektör tutulan tavşan gibi hareketsiz kaldı. Şimdi hastayım demesine gerek yoktu. Gitti gidecek gibi duruyordu. Klasik erkek davranışı kurtuluşu oldu.

“Ne parası o?”

“Ortak on numara oynadık ya. Borcum.”

“Ne on numarası?”

“Ya evvelsi gün işten dönerken markette sigara için durduğumuzda oynadık ya.”

“Hangi market” diye babam tam kendisine yakışan soruyu soruverdi.. Hangi market olduğu ne fark edecekse?

“Allah. Allah. Çağlayan, barınaklardaki. Simitçinin yanındaki işte” dedi Mahmut Amca.

“Biz beraber on numara mı oynadık?”

“Sen oynamıştın. Bende ortak olayım mı dedim? Tamam dedin ya” deyince babam bir durdu. Sanki marketi çıkarmaya çalışır gibi halleri vardı. Yardım almak ümidiyle anneme baktı. Babam köşeye sıkışmış, Azrail görmüş gibi yardım diliyordu ki. O zeki kadın annemin de put gibi kaldığını görüp ara uzayınca:

“Hatırlamıyorum” diye savunmaya geçti.

“Neyi hatırlamıyorsun abi? Evvelsi günü işten gelirken sigara ve kupon için markete girdiğimizi hatırlamıyor musun?”

“Hatırlamıyorum” dedi babam.

“Nasıl hatırlamazsın? Geç kalmıştık. Mahalleyi gelesiye kadar bizimkisi kapanır diye arabayı park edip caddenin karşısına geçtiğimiz marketi unuttun mu?”

“Hatırlamıyorum” deyince Mehmet abi sinirle babama tam dönüp parayı babamın gözüne sokarcasına:

“Simit fırını var. Yanında tuhafiye var. Garanti bankasının sırasında” diye uzatıyordu ki Babam:

“Oğlum marketi değil. Ortak olduğumuzu hatırlamıyorum. Ben kupon yaptım ama kendime.”

“Ne demek kendime? Ortak mıyız diye sordum. Tamam dedin.”

“Ben öyle bir şey hatırlamıyorum.”

“Abi sokacağım şimdi. Hatırlamıyorum da hatırlamıyorum. Papağan gibi” dedi. Aslında onları kendimizden ayırmadığımız için; normalde kendi aramızdaki şiveli veya argolu konuşmaları hiç yadırgamayız. Ama şimdi o argo kelimeler dokundu. Babam:

“Mehmet. O ne biçim konuşmalar öyle, hanımların çocuğun önünde” deyince anladım ki artık birlikteliğimiz çoktan bitmiş. En azından bizim taraftan diye düşündüm. Mehmet Amca:

“Ne dedim ki? Haksız mıyım? Hatırlamıyorum da takıldın kaldın. Üstünden ay, yıl geçmedi. Daha iki gün önceydi” deyince babam:

“Hatırlamıyorsam, kabahat mi? Ben ortaklık falan konuştuğumuzu hatırlamıyorum” deyince Mehmet Amca haklı olarak kılındı.

“Bak ben Leyla'ya gofret eve ekmek bir şeyler almak için marketin içindeydim. Sen o arada kuponu yapıp oynamışsın. Kuponu bana gösterdin. Hatta ben sana sen üçten başka bir rakam bilmiyor musun, bu ne böyle bir sürü üç yazmışsın diye sorunca. Mart ayı üçüncü ay ya içimden öyle geldi dedin. Tarih yazdım dedin. Tarih yazdım ki çıkınca tarih yazalım dedin. Ortak olalım mı dedim. Tamam dedin. Üstümde para olmadığı için sonra vereyim dedim. Ona sorun değil olur dedin. E Mahmut abi bu ne şimdi?” Mehmet Amca konuştukça köşeye çoktan sıkışmış babam kaçacak bir yer, tutunacak bir dal arıyordu. Renkten renge giriyordu. Uzatmayayım babam gitti gidecekti. Mehmet amcaya birden vahiy geldi.

“Yoksa. Yoksa. Kazandık mı?” diye sordu. Mehmet amcanın elindeki elli lira şekil değiştirip gerçekten pim oldu. Üstelik pim çekileli baya olmuş ve babamın hatırlamıyorum sığınmalarında zaman dolmuştu. Şimdi ise sığınacak ne zaman ne de bir sığınak kalmıştı. Güm...

“Kazandık değil mi? İşin çok aciliyeti olmasına karşın bugün işe gelmedin. Akşamdan beri rahat değil, çok tuhaf davranıyorsun zaten. Hasta masta da değilsin. Bilirim ben senin hastalığını. Uyuz köpek gibi kuyruk titretirsin. Sendeki hastalık çekilmez olur. Zannedersin ki zekaret. Bugün sapasağlam, dipçik gibisin. Bugün cumartesi. Çekiliş sonuçları dün akşam açıklandı. Sen dur” deyip cebinden telefonunu çıkarıp bize ardını dönüp karıştırmaya başladı. Ortam berbat. Zaman durmuş, bize bir çıkar yol gösterecek akıl, zekâ terki diyar etmişlerdi. Hiçbir şey düşünemiyordum. Akşam boyu babamın berbat performansını beğenmeyen annem, babama dalmamak için kendini zor tutuyor. Her zaman bir çözümü olan bu zeki kadın bile delirmiş yüz ifadesi ile babamı kesmekten öte bir şey yapamıyordu. En kötümüz de babam. Adamda eğrilik yalan dolan çipi yok. Adam ne yapsın? Sıfır antrenmanla anca bu kadar olabiliyor. Her şeyi eline yüzüne buluşturmuş durumda. Sığınabileceği tek şeyi hatırlamıyorum kelimesiydi. Lakin Mehmet amca o andaki hiçbir şeyi unutmamış. Güzel güzel üstünden geçerek babamı bir güzel hatırlattı verdi. Bulup da tutunabildiği tek dalı da ustalıkla elinden alınca... Babam mevta.

Odadaki en şanslı kişi Iraz Teyze. Garibimin hiçbir şeyden haberi olmadığı için şahit olduğu bu konuşmalardan bir anlam çıkaramıyor. Ne diyorlar bunlar? Mehmet amcanın elindeki telefonun ekranını babama kaldırıp göstermesi uzun sürmedi.

“Al işte bir sürü üç. Üstelik sonu da dokuzla bitiyor.. Sana o sondaki dokuzu da sormuştum. Bari onu da üç yapsaydın diye takılmıştım. Bana ne dediğini hatırlıyor musun?” diye babama sordu. Az bekledi. Baktı babamdan bir cevap yok, sorduğu soruyu kendi cevapladı.

“Dedin ki, oğlum bugün ayın dokuzu değil mi ondan dolayı dokuz yazdım. Hem bak ne güzel üçün katı, uyumlu da oldu dedin. E Mahmut abi hatırla bakalım. Kazandık değil mi?” deyince patlamış bomba neredeyse bir mucizeyi gerçekleştirerek ikinci kez patlayacaktı ki... Annem arenaya çıktı.

Anne yüreği işte. Kadın. Yanlış yerde bitmiş akıllı kadın. Gitti gideceklerin gitmesini engellemek için, yani bu babam da olabilir, ikramiyenin yarısı da olabilir, atıldı.

“Mehmet sen ne diye sıkıştırıp duruyorsun benim adamı?” diye sordu. Haddinden fazla ciddi ve sertti.

“Niye olacak yenge kupona ortak olalım dedim. Tamam dedi. Şimdi de hatırlamıyorum diyor.”

“Sen parasını verdin mi de ortak oldun?” diye sordu annem.

“Üzerimde yoktu. Sonra vereyim dedim. Al işte şimdi de veriyorum.”

“Öyle şey olmaz. Borca kumar mı oynanırmış?” dedi annem başını iki yana sallayarak.

“Yenge borç olup da altı üstü elli lira.”

“E o zaman verseydin elli lirayı” dedi

“Üzerimde yoktu yenge. Sen anlamıyor musun?”

“Ertesi günü de mi yoktu? Perşembe oynadınız. Cuma akşama kadar beraber çalıştınız. Hadi perşembe yoktu. Cuma günü niye vermedin o zaman?” diye sorunca adam bir duraksadı. Ümitsizlik denizinde annem bir dal parçası yakalamış gibi gözüküyordu. Mehmet Amca:

“Yenge haftalıkları cumartesi alıyoruz. O zaman veririm diye düşünmüştüm” deyince:

“Ne kadar bu para, kaç bin, kaç on yüz bin Mehmet? Az önce kendin söylüyordun altı üstü elli lira diye. Elli liranızda mı yoktu kız Iraz?” diye Iraz teyzeye dönünce; Şaşkınlık içinde konuşmaları izleyen Iraz teyzeyi de işin içine çekiverdi. Iraz teyze babam gibi uysal saf yapıydı. Lafının nereye gideceğini bilmeden aklınca annemin aşağılamasına cevaben:

“Olmamı hiç kız abla” deyiverdi. Ayvayı bahardan yediler farkında değiller.

“Al işte paranız neyin varmış. Şimdi ne diye gelip ortak ortak diye adamı sıkıştırıyorsun” dedi. Annem bu. İki eli üst donunun, yani şalvarının üzerine beline koymuş dişi yırtıcı kaplandan betardı. Lakin tüm dışa vurumlardan Mehmet Amca çoktan durumu çıkmıştı, bir onaylatması kalmıştı. Elinde telefon, gözü ekrandaydı. Sanki telefonun ekranında bir şeyler arar gibiydi. Annemin sorusu olmadığı kesindi. Zaten oldum olası Mehmet amcayla annem daha iyi anlaşıyorlardı. Zira her ikisinin de kafası zehir gibiydi. Genelde muhabbetin çerezleri babam ve Iraz teyze olurdu. Ne garip değil mi? Babam ile Mehmet amca arkadaşlar, annemle de Iraz teyze. Lakin çaprazlama daha iyi anlaşıyorlardı. Mehmet amca aradığını bulmuş olsa ki:

“İşte. Anlamıştım zaten. Sayılar doğru. İkramiye bize çıkmış” diye bağırdı. Yerinde duramıyordu. Ne annemin soruları ne de babamın hatırlamıyorum cevabını unutmuş gibi bir hali vardı. Yerinde duramıyor bir telefona bakıyor bir zıplıyordu. “Kazandık! Kazandık!” Adamın çıldırmış gibi bir hali vardı. Döndü Iraz yengeye sarıldı. Aynı bizim yaptığımızı

yapmaya çalışıyordu. İraz teyze dursa da adam onunla birlikte havaya zıplamaya çalışıyordu. Baktı olmuyor babama döndü, elindeki ekranı göstererek:

“Demek tarih yazacağız a abim. Tarihe bak. Yazıyoruz. Bak. Yıl 2024. Aylardan Mart, yani üçüncü ay. Günlerden dokuz. Yani 20 24 33 33 39. Bak bakalım ekrana ne yazıyor. Kazanan sayı ne? Kazandık. Of aman Allah’ım! Kazandık” diye Mehmet abi delirmiş gibi hareketler yapıyordu. Adama bak henüz ortaklığı kabul olmamış, doğmamış bebeğe don biçiyor. Annem bu duruma daha da seyirci kalmadı.

“Ey, yetti be! Kazandıysak biz kazandık, sana ne oluyor be adam!?” diye patladı. Mehmet Abi delirmişlikten, yükseldiği hayal aleminden pike düşüş yaptı. Onu bekleyen çok acı gerçekleri annemin yüzüne bakınca hemen anladı.

“Ne demek, ne oluyor yenge!? Ne demek!?” Babama dönerek:

“Abi ortağız demedik mi? Şimdi ne bu?” diye sordu. Babam:

“Hatırlamıyorum” deyince Mehmet Abi kabarıp efelendi.

“Bak abi papağan gibi hatırlamıyorum deyip durma! Nesini hatırlamıyorsun!?” diye babama çıkışınca bu sefer babam alevlendi.

“Hatırlamıyorum diyorsam hatırlamıyorum. Asıl sen nesini anlamıyorsun?” diye Mehmet amcanın karşısına diklendi. Her ikisi de taş ustası, ekmeğini taştan çıkartan sert adamlardı. Hani para bir yana, kimse onun karısına bir de kendi evinde bağırıp diklenemezdi. Mehmet Amca haddini aşmıştı. Annem:

“Durun be. Ayrılın. Ne oluyorsunuz? Mehmet efendi sen benim sorumu cevaplamadın. Sen önce onun cevabını bir deyiver hele” deyince Mehmet Amca:

“Ne sordun ki?” diye anneme dönünce:

“Parasını verdin mi?” diye sordum.

“İnsanlık hali yoktu, sonra vereyim dedim. Tamam dedi” deyince:

“Cuma günü niye vermedin” diye annem tekrar sordu.

“Ne bileyim. Aklıma mı geldi. Cumartesi haftalıkları alınca veririm dedim” deyince annem:

“Elli liran yok muydu? Bence sen bizimkisi sana göstermiş ya kuponu; Tabi aklında kaldı onca üç, tarih marih söylemleri. Baktın kazanan numaraya, gördüğün kuponu benziyor. Tarih de uyuyor. Yemedin içmedin ortak olayım diye soluğu burada aldın” deyince Mehmet Amca:

“Yenge sen neler diyorsun? Biz geçmiş olsun demeye geldik senin şu dediklerine bak. Ben nerden bileyim on numarayı kazandığınızı. Az önce haberim oldu” deyince annem elinin tersiyle:

“Hadi oradan düzenbaz. Asıl senin yaptıkların sana yakışıyor mu? Ortakmış. Kırımın ortağı” deyince bu ikilinin düzeyinde olmadığımız için aralarına girmekte zorlanırken, iş faule varınca üçümüz birden kendimizi ortaya attık. Ayıp oluyor, nasıl konuşmalar falan dedik de; dinleyen kim? Mehmet amca kulvar değiştirdi. Sonuçta kuponu oynayan, ortaklık teklifini kabul eden babamdı. Babama dönerek:

“Mahmut abi bir şey söylesene. Anlattığım şeylerde en küçük bir yalan yanlış varsa Allah evlatlarımın bir daha yüzünü görmek nasip etmesin. Bundan büyük yemin olur mu? Valla az önceye kadar kupon aklımda bile değildi. Borcum aklıma gelince, haftalığı da aldık vereyim dedim.” Babam gayet sakindi.

“Hatırlamıyorum” demesiyle Mehmet amca babamın boynuna sarıldı. Ben durur muyum hiç hemen aralarına girdim. Baba yarısı belleyip, amcam dediğim adamın gömleğinden tuttuğum gibi geri çektim. Babam yaşça Mehmet amcadan büyük olsa da pek ona pabuç bırakacak biri

değildi. O da kollarından tuttu. Benim çekerken, o da aynı yönde itince Mehmet amca ayaklarımın dibine doğru halının üstüne sırt üstü düştü. Lakin hemen kalkıp toparlandı. Özür diledi. Durun dedi. Zira annem “gidin buradan” diyordu. Salon cenk meydanına dönmüştü. Kimse birbirine fiziken saldırmasa da ağız dalaşı olarak demediklerini bırakmıyordu. Herkesi sakinleştirmek yine Mehmet Amca’ya düştü. Bin tane özür diledi. Haksızlığa uğramışlığın kırılan gururunu önemsemedi. Bağırıp çağırırsa, saldırıp dövse vermek istemedikleri şeyleri alması hepten imkansız olacaktı. Davasında haklıydı. Lakin hak bir bok kazandırmıyordu. Şimdi herkesten daha akıllı ve sakin olmak zorundaydı. Yapılan erkekliğin yüreğini soğutmaktan öteye zinhar yararı olmayacaktı. Para deli paraydı. Yüz kırk küsür milyon görmüştü. Yarıyı yetmiş milyon küsür. Bizimkilerin “gidin evimizden” demelerine bile aldırılmıyordu. Divana oturdu. İraz teyzenin “Kalk gidelim. Paralarını başlarına çalsınlar.” “İnsan insana bunu yapar mı?” diye geçmiş yaşanmışlıklarımızdan bizim için neler yaptıklarını sayıp döküyordu da onu dinleyen kim? Dinlemesek de kadın doğru söylüyordu. Her iki ailenin de birbirleri üzerinde çok hakkı geçmişti. Kim kime ne yapmış sayıp dökmeye gerek yok. Varoş insanların bu zorlu yaşamlarında beraber yan yana yürümüşlerdi. Birbirlerine nefes olmuşlardı. Nefes...

BÖLÜM 6

Gecenin on biri oldu. Bizimkiler hala aralarındaki ortaklık meselesini neticelendiremediler. Gerçi mevzu genelde annem ile Mehmet amcanın arasında vuku buluyordu. Biz üçümüz olayın baya dışında seyirciydik. Her an oyuna girmeyi bekleyen yedeklerdik. Onların sergiledikleri performansa ulaşmak ne mümkün. Aslında genel anlamda iki tarafta bir yere kadar ilerlemiş sonra konu orada kilitlenmişti. Aynı şeylerin üzerinden, pes edilmeden ısrarla tekrar edilip duruyordu.

Mehmet amcanın varıp durduğu yer şuydu. Her şey onun açısından çok berraktı. Arkadaşlar arasında para alışverişi kadar normal bir şey olamazdı. Bugün bende olur sende olmaz, ben veririm yarın tersi sen verirsin. Ne var bunda? Akşam geçmiş olsun oturmasına gelesiye kadar kupon aklında bile yokmuş. Kazandıklarını kuponun parasını, reddetmelerinden işkillenmiş. Geri kalanı biliyorsunuz diyor.

Annemin tezi ise; Arkadaşlar, dostlar arasında para alışverişi olur. Bunda bir problem yok. Babam hatırlamamakta directse de; farz edelim Mehmet Amca'nın söyledikleri doğru. Ertesi günü akşama kadar beraberlerdi. Niçin o parayı babama vermedi? Altı üstü elli türk lirası. Çekiliş yapılp süreç bittikten sonra para alışverişi olamaz. Ortaklığın akidi için çekilişten önce para alışverişinin bitirilmiş olması gerekiyordu. Kuponu gördüğü için bugün kazanan numaralara bakınca bol üçlü benzer sıralamayı fark etti. Tarih yazdım tarih yazacağız kopyasından da, en baştaki 2024'ü birleştirdi ve soluğu burada aldılar. Siz bugün buraya geçmiş dilemeye değil, oynanan kuponun akıbetini öğrenmeye geldiniz. Yoksa para mara vermeyecektin. İnanılmaz bir kadın değil mi? En iyi savunma saldırmaktır.

Mehmet Amca istediği kadar yeminler etsin. Dinleyen kim?

Ha bu muhteşem ikilinin tarzlarının arasında korkunç fark var. Annem saldırgan, bendini yırtmış, seller gibi önüne ne gelirse çekinmeden silip süpüren cinsinden saldırıyor. Karşı taraf incinir mi, kırılır mı zerre dikkat etmiyor. Hatta incinip kırılın diye inadına zorlayıp bastırıyor. Tabi almış ardına yüz kırk milyon küsürü daha da dur durak dinler mi? O para onda olduktan sonra bize arkadaş, dost mu yok. Seçmece...

Mehmet amcanın ise bugün tam anlamıyla sinirleri alınmış. Annemin her türlü fütursuz can yakan saldırılarına mümkün değil sinirlenmiyor. Renkten renge girse de hep alttan alıyor. Yengem hatta yengeciğim, abiciğim diyor başka bir şey demiyor. Sakin sakin anlatıyor. Söylediğinin doğruluğu için yeminler ediyor. Hatta varsa yalanım dünya alem beni siksine kadar işi götürdü. E o da haklı. Yetmiş küsür milyon için olur desek dediğini yapmaya razı. İkisinin tek ortak yanı destek için hep beni seçiyorlar. Beni ya tarafsız bölge görüyorlar ya da o muhteşem zekalarına en yakın, beni görüyorlar. İraz Teyze ile babamdan pek fayda yok. Ben olaya ta baştan beri vakıfım. Mehmet Amca davasında haklı, ama ben de annemden tarafım. Haklı diye onca parayı kaybetmeyi göze alamam. Annem sorduğunda desteklemek kolay da; Mehmet amca sorduğunda ben de babam gibi kızarıp bozarıyor karşı tez üretmekte zorlanıyorum. Bu akşam en iyi yaptığım tek şey adrenalin patlamaları sonucunda çıkıp düşen

şekerler, bağırmaktan kuruyan ağız içinde şişen dil damak için, su servisi yapmak. Çok sık duyar olduğum dilimde tüy bitti kelimesine de yapacak bir şeyim yok. Gecenin bu saatinde berberi nerden bulayım? Kılıklı tüylü idare edecekler artık. Iraz teyze işi tam bir drama döktü. Medine dilencilerine geçti. Geçmişten, yaşanmışlıklardan, bir dilim ekmeği paylaştıkları günlerden, ondan bundan duygusal takılıyordu. Kadın hard disk gibi. Hiçbir şeyi unutmamış. Sayıyor da sayıyor. Gözyaşı döküyor. Ağlamaktan gözleri kan çanağına döndü. Aslında kime hizmet ediyor farkında değil. O hard disk ise anneme ne demeli. Iraz Teyze'nin her söylediğine cevabı var. Biz de size şu zamanda şunları yapmıştık la başlıyor. Yani teraziye koysan yok birbirlerinden farkı. Dürüstlükten, doğruluktan vuruyorlar da vuruyorlar. Allah, peygamber, kitap diyorlar. Anam benim. Iraz teyzenin onun karşısında zerre şansı yok. Kapasitesi yetmez. Iraz Teyze'nin anlattıklarını evirip çevirip Mehmet amcaya öyle güzel paslıyor ki; genelde gol oluyor. Artık Mehmet Amca da fark etmiş olmalı ki Iraz teyze ağzını açmaya yeltense Mehmet Amca erken davranıp önünü kesiyor.

İçimizde en sağlam dala tutunan babam. Hem öylesine sağlam bir dal ki; hatırlamıyor. Hatırlamıyor mübarek. Ortaya koydu bir hatırlamıyorum lafını etrafında dolanıp duruyor. Kısa ve öz. Hatırlamıyor... Mehmet amcalar bir gitsin annem ona çok güzel hatırlatacak da; ortam müsait değil. Hep onun acemiliği, tutarsız davranışları yüzünden bu yaşananlar. İkramiyeyi kazandıklarına bile sevinemediler. Şimdi düğün bayram yapmaları lazımdı. Yani bizim. Şu anda ise üçüncü dünya savaşı bizim evde yaşanıyordu. Ha bir de şunu söylemeliyim. Tüm bu tartışmalar, cenk kısık sesler eşliğinde yapılıyor. Mahalleli duymasın diye. Hemfikir olduğumuz tek şey de bu. Birisi azıcık sesini yükseltse diğerleri hemen desibeli düşürmesi için el birlik uyarılarını yapıyorlar. Hatta ara sıra tıp oynar gibi hepimiz hareketsiz kalıp dışarı dinliyoruz. Gece ilerledikçe daha da titiz davranmaya çalışıyoruz.

Gece yarısı oldu. Anlaşma olmadı. Taraflar vardıkları son yerlerde patinaj yapıyorlar. Bir tüp aspirini bitirdik. Annem yas zamanlarındaki gibi, alınının etrafında ekvator gibi dönen işlemeli tülbenti doladı. Herkeste kondisyon düşmeye başladı. Ağrıyan başlar, renkten renge giren yüzler. Çekilen oflar pufklar. İçlerinden geçen düşünceleri dışa vuran kendi kendine yapılan el kol hareketleri. Sıkılan yumruklar. Sağa sola istemsizce dönen başlar. Kuruyan ağızlar derken gecenin birini ettik. Hiçbirimizde derman kalmadı. Herhalde kıvama gelmiş olacağız ki. Annem:

“Herif sen bir gel mutfığa” dedi. Bir an çocuklar duymasın dizisi aklıma geldi. Babam hayrola der gibi anneme bakınca annem:

“Mutfığa!” dedi. Annem önde babam arkada mutfığa girip salonun da mutfığın da kapısını kapattılar. Ben Mehmet Amca ve Iraz Teyze'nin başında nöbetçiydim. Mehmet Amca durumdan vazife çıkarıp Kaancığım, diye başlayıp, tüm haklı argümanlarını peş peşe tekrardan sıralamaya başladı. Onlar yokken beni ilmek ilmek işlemek istiyordu. Ne çok isterdim “Biliyorum Mehmet amca” demeyi lakin ben başıma geleceği bildiğim için şimdiden can kulağı ile Mehmet amca'yı dinliyordum. Bizimkiler yokken kazara bir açık vermemek için çoktan gardımı almıştım. Ne kadar geçti bilmiyorum şükür korktuğum başıma gelmeden bizimkiler salona döndüler. Şimdi merakla üçümüz bizimkilere bakıyorduk ne diyecekler diye. Annem:

“Bakın Iraz, Mehmet. Şimdi beni iyi dinleyin. Evet doğru, ikramiyeyi bizim kupon kazandı. Büyük para kazandık. Şimdi size soruyorum bunca parayı biz ne edeceğiz. Bu para bizim yedi sülalemize yeter. Siz el misiniz? Biz sizin için de hatırı sayılır bir miktar ayırmayı düşünmüştük. Yalanım varsa ne olayım. Iraz kız sen benim ahretliğim değil misin? Hangi paraya seni değişirim deyince babam da ilk kez farklı bir cümle kurmayı başardı. Hafızası yerine geldi herhalde.

“Mehmet sen de benim için öyle kardeşim. Allah yukarıda kendi kardeşlerimden ayırmam seni. Onca yıldır beraber yer beraber içeriz. Hep yan yana değil miydik? Neyimizi birbirimizden sakındık. Ayrımız gayrımız mı vardı?” Babam daha devam edecekti ki annem sözü geri kendine aldı.

“Şimdi bakın size de, yeni bir hayat kurmanız sıkıntılarınızı gidermeniz için gönülden tam beş milyon lira vereceğiz” demesiyle Mehmet amca ok gibi hiddetle oturduğu divandan ayağa fırladı.

“Ne demek beş milyon. Sabahtan beri ben boşuna mı çene çalışıyorum. Köpeğin önüne kemik mi atıyorsunuz!?” demesiyle babam da ayağa kalktı. Ben hemen aralarına dalıp paravan oldum. Yönüm Mehmet amcadan yanaydı. Sonra çaprazlama döndüm. Bir elim babamın diğer elim Mehmet Amca’nın yanan bağırında duruyordu. Tarafları birbirlerine yaklaştırmamaya çalışıyordum. Seslerdeki desibel alarm veriyordu. Kimsenin konum komşu mahalleyi taktığı yoktu. Gece boyu kendine gem vuran Mehmet Amca bendini yıkmış su, paranın pardon dağın baskısından kurtulmuş volkan gibiydi. Ağzını da bozdu. Küfrediyordu. Beddua ediyordu. Lanetler okuyordu. Annem akıl kadınıydı. İş şiddete kaba kuvvete varınca onun ağırlığı da düşmüştü. Bir şeyler demeye çalışsa da dinleyen kim. Emme velakin hayatını inşaatlarda çürütmüş babamın pek bilmediğim yönü ortaya çıkıverdi. Mehmet Amca’dan kalır yanı yoktu. Karşılıklı tehdit, racon kesmelerde ondan da baskındı diyebilirim. Nitekim itiş kakış pek uzun sürmedi. Mehmet amcanın ettiği pis bir küfürle, babam televizyonun altındaki plastik çiçekleri saran cam vazoyu kaptığı gibi Mehmet amcanın kafasına geçiriverdi. Adamın kafasında patlayan cam vazonun salona dağılan parçacıklarından kaza ile hepimiz nasibimizi aldık. Annem:

“Mahmut. Kör olasıca ne yaptın!” diye bağırınca depresme bir ara verdi. Mehmet amcanın başı kanıyordu. Annem alnına sardığı tülbenti çıkardığı gibi kanayan yere bastı. Ben babamı tutup köşeye doğru iteledim. Mehmet Amca, elinde annemin tülbenti oturduğu divanda kanayan yarasına bastırıp tampon yapıyor. Babam kendi kendine konuşuyor. Iraz Teyze, kocasının başında hem ağlıyor hem söyleniyor babama beddualar ediyordu. Annem yerdeki cam kırıklarına basmamak için harmandalı figürleri sergiliyordu. Ben bir gözüm Mehmet amca da diğeri babamda, babamı sakinleştirmeye çalışıyorum. Mehmet Amca’nın yüzü halıya dönük hiç konuşmuyor. Omuzlarını titremesinden koca adamın ağladığını fark edince içim parçalandı. Annem:

“Mahmut gözün kör olmasın: Ellerin kırılsın Mahmut. Nasıl kıydın? İnsan kardeşine bunu yapar mı? Ah. ah.” Aynı zamanda eli, halının üstüne çökmüş başını eğerek kocasını teskin etmeye çalışan Iraz Teyze’nin omuzunda ardında, babama veryansın ediyor. Bir süre sonra bir eli Iraz Teyze’nin diğer eli Mehmet Amca’nın omuzunda babam adına özürler diliyor, onlara teskin ediyor. Mehmet Amca, usul usul gözyaşı döküyor. Iraz Teyze de ilenerek beddualar ederek kocasına teskin etmeye çalışıyor.

Annem:

“Mehmet büyüklüğü sen yap. Affet. Lakin sen de pek hırlı değilsin. Kışkırttın adamı. Bak tamam şu mahallede bizim sizden başka kimimiz var? Eşek yükü ile para alacağız. Tamam size beş değil on verelim. Yeter ki sen üzülüp ağlama. Kız Iraz kocana bir şey desene. On milyon. Bu para sizin her şeyinizi karşılar” deyince Iraz Teyze’nin anneme gülümseyerek baktığını gördüm. Annem:

“Senin o gülen yüzüne kurban. Beş de benden olsun. On beş milyon kız” deyince Iraz teyzenin tebessümü gülüşe döndü. Tam o esnada Mehmet Amca, kafasının kanayan yerine tampon yaptığı annemin tülbentini hiddetle televizyona doğru attığı gibi kalkıp kapıya yöneldi. Ben önce bize saldıracak zannetmiş her türlü olasılığa dikkat kesilmiştim ama o hiçbirimize bakmadı. Kafası önünde eliyle kapattığı yarasıyla beraber salondan koridora sonrada çıkışa yöneldi. Yeni ayakkabısını giymek için bir iki deneme yapsa da beceremeyince; ayakkabılarını eline aldığı gibi kapıyı açıp koşar adım merdivene yöneldi. Iraz Teyze’nin “dur, nereye koşuyorsun” demelerini duymadı bile. Ardından da Iraz Teyze kaçarcasına peşine düştü. Ayakkabısını giyene kadar annem on beş milyonun nasıl bir para olduğunu, bunu baba oğluna yapmaz ne yap yap Mehmet’i ikna et diye Iraz Teyze’yi işledi. Yirmi saniyede on beş milyonla ayak üstü ev, araba, ev eşyalarına kadar her şeyi aldı. Beş milyonu arttırıp bankaya koydu. Faizi ile Iraz Teyze’yi emekli bile etti.

BÖLÜM 7

“Mahmut. Mahmut. Kalk kapı çalınıyor. Uykusu oldum olası ağırdır. Babam uyanmıyordu. Odaya girdiğimde annemin babamı uyandırmak için çabaladığını gördüm.”

“Anne tahmin ettiğin gibi. Kapıdaki Mehmet amca” dedim.

“İraz da yanında mı?” diye sorunca:

“Bilmem. Delikten ben bir Mehmet Amca’yı gördüm” dediğimde kapı zili tekrardan tek basım çınladı.

“Gözü kör olasıca. Vazoyu kafasına yedi ya kesin bir şey yapmaya geldi. Mahmut diyorum. Ne zaman zıbardın hemen!” Annem haklıydı. Babam ne çabuk uyumuştı. Hem de annemin onca fırçasını serzenişini yedikten sonra...

Mehmet amcalar gittikten sonra yarım saat salonda cam kırıntısı aradık. Süpürdük. Tekrar süpürdük. Çekyatları, divanları çekip altlarına kadar süpürdük. Bulduğumuz her kırıntıya sevindik. Tabi bu arada akşamın tekrar tekrar üstünden geçtik. Annem babama demediğini bırakmadı. Onu niye öyle yaptın bunu niye böyle yaptın diye. Akşam boyu sıçtın, vazo ile de sıvadın dedi. Senin yüzünden beş milyon fazla verdim köftehorlara dedi. Demek ki mutfaktaki çalıştayda on milyonu bizimkiler gözden çıkarmışlardı. Vay annem vay.

Evi derleyip toplamamız, eldeki veriler göre son taktikleri belirlememiz, alternatif taktik hareket planlarını çıkarmamız baya zaman aldı. Yataklara gittiğimizde saat gecenin üçünü geçiyordu. Kapı çalındığında henüz uyumamıştım. Zili duyunca, kapıya koştum. Annemle koridorda karşılaştık. Bana “Sen kapıdan bak, ama kapıyı açma. Mehmetlerdir. Ben babanı uyandırayım” deyip yatak odalarına geri dönmüştü. İnsan malını bilmez mi? Babam bizden on dakika önce ben yatıyorum diye gitmişti. Ne ara uyudun be adam?

“Mahmut. Mahmut diyorum. Kalk. Mehmet kapıda” deyince Mehmet adını duyan babam kafayı kaldırdı.

“Ne oluyor ya. Şimdi sikecem Ahmet’ine de Mehmet’ine de” deyip hışımla yataktan kalktı. Annem hışımla kapıya yönelen babamın kolundan tuttuğu gibi kendine çekti.

“Dur ulan salak kafa. Nereye gidiyorsun?” deyince babam sinirle:

“Elin körüne. Nereye gideceğim kapıya tabi” dedi.

“Salak olma. Adamın başında koca sürahiyi paraladın. Kapıya böyle mi gideceksin?”

“E nasıl gideceğim?” diye babam sorunca:

“Ya yanında silah bıçak bir şey getirdiyse?” dedi annem tedirgin bir şekilde.

“Yok artık daha neler? Sen çok mafya dizisi seyrediyorsun. Oradan mı öğreniyorsun bunları?” dedi. Annem:

“Sen beni dinle, ne olur olmaz. Elin boş açma. Adamın gözü dönmüştür. Neme lazım biz tedbirimizi alalım da. Hatta kapıyı açmayalım. Gündüze gıra mı girmiş? Uyuyormuş gibi yapalım. Çalar çalar çeker gider” deyince:

“Annem haklı baba. Çok kötü gitti. Şimdi de rövanşa, intikam almaya gelmiş olabilir. Bence de bekleyelim gitsin. Gitmez ise yine de kapıyı açmayıp polis çağıralım. Bu ne böyle? Gece gece kapıya dayanmak. Ev basmak” dedim.

“ Ben şimdi ona ev nasıl basılırmış gösteririm” diye babam koridora yönelince annemle ikimiz de babamın kollarında yakalayıp gitmesine engel olmaya çalıştık. Lakin adam inatçı ve nasırlı elleri kuvvetliydi. İki bilek burkulma hareketiyle ikimizin elinden de kurtulmayı başardı. Babam olmasa benden biraz zor kurtulurdu da...

Allah’tan kapıya yaklaşınca babam doğrudan kapıyı açmadı. Sanki kapının diğer tarafında kimin olduğunu bilmiyormuş gibi

“Kim o?” diye kapıya doğru bağırp kulak kabarttı. Dışardan:

“Mehmet. Aç abi” diye Mehmet Amca’nın sesi geldi. Babamın hemen ardında dışarıyı biz de duyuyorduk.

“Saatin kaç olduğundan haberin var mı? Mehmet sabah gel. Bu akşamlik yeter” dedi.

“Sabah olmaz. Aç abi. Uzun sürmeyecek. İki dakika.”

“Mehmet bir saçmalık falan yapmazsın demi?”

“Yok abi. Kendimdeyim. Yüz yüze konuşmamız lazım” dedi. Kapının ardından Iraz Teyze’nin:

“Aç abi bende buradayım” sesi gelince babam bize baktı. Annemden açması için kafa onayını alınca kapının tırkısını şingir tadıp kapıyı açtı. Mehmet Amca, çıkardığı ayakkabısının üzerinde duruyordu. Babamın kapıyı açmasıyla adımını içeri atıp aramızdan koridora daldı.. Iraz Teyze de ardından. Mehmet Amca, koşar adım salona gidip divana oturdu. Kafasında bir bere takılıydı. Berenin altından da Iraz ablanın tülbentinin ucu çıkıyordu. Mehmet amca efeye benziyor diye düşündüm. Kafamızda bin bir soru ile salona girdiğimizde Mehmet Amca, sanki kendi eviymiş gibi oturmamız için çekyatları işaret etti. Herkes oturduktan sonra:

“Bak Mahmut abi, Fatma abla. Lafı uzatmayacağım. Ben ne konuşup nede anlaştığımızı çok iyi biliyorum. Sen istediğin kadar hatırlamıyorum de ben kelime kelimesini hatırlıyorum. Lakin şimdi konumuz bu değil. Siz de haklısınız. Onca parayı mevcut durumda benim elimde olsaydı belki bende sizin gibi davranırdım. Benim elimde kanıt olarak hiç bir şey yok. Kupon sizde. Haklı olsam bile haklılığım havada. Siz istemedikten sonra ispat edemem. Siz vermezseniz de zorla alamam. Bu durumda kantar sizin elinizde. Siz ne dersiniz o” deyince babam söze girmek istedi Mehmet Amca babamı sus işareti ile susturdu.

“Abi ben diyeceğimi bir diyeyim sen lafını sonra söylersin. İşin özü şu. Biz Iraz ile sizin teklifinize sıcak bakıyoruz. Yarıyı olmasın. Biz yirmi milyon istiyoruz. Hesabımızı kitabımızı yaptık. Bu para ile biz yepyeni bir yaşam kurabiliyoruz. Bize yirmi milyon verin, biz alıp başımızı gidelim. Her şeyi de unutalım” deyince annem:

“On beş veriyoruz Mehmet. Neyinize yetmiyor?” deyince:

“Bak yenge benim söylediğim tartışmaya açık değil. Ya yirmi milyon ya da hiç. Ha şunu da söyleyeyim eğer yirmiyi vermezseniz, biliniz canınızı yakacağım. O parayı size yar etmeyeceğim. O kadar da değil. Varın siz düşünün” deyip son noktayı koyunca bu tehdit babamı dellendirdi.

“Ne yapacaksın ulan? Farz et vermedik. Ne yapacaksın?” dedi bağırarak.

“Ciğerinizi yakacağım.”

“Ne yapacaksın?” diye sorusunu tekrarlayınca. Mehmet Amca bana baktı. Çok sakince:

“Her şeyi göze aldım. Kaan’ı öldürürüm” dedi. Dedi de salon buz gibi oluverdi. Kimse bu kadarını beklemiyordu. İçim cız etti. Babam lan diye etraftan Mehmet Amca’nın kafasını yaracak bir şey ararken, annem babamın kolundan tuttuğu gibi koridora sürükledi. Babam debelense de annem tüm dominantlığını kullanıyordu.

Onlar odadan çıkınca ben tek kaldım. Doğru anlamıştım. Eğer bizimkiler parayı vermezler ise Mehmet Amca beni öldüreceğini söylemişti. Her şeyi göze aldım demişti. Ben? Ne alaka? Yıllardır amca dediğim adam şimdi beni öldürmekle tehdit ediyordu. Şu an yıllardır teyze, amca dediğim insanlar karşımda yabancılaşmışlardı. Kırk yıl düşünsem ondan böyle bir söz duyacağım aklıma gelmezdi. Böyle bir şeyin olmayacağını bildiğim için zerre tedirgin olmadım. Lakin çok kızdım. Benimle ne derdi varsa? Divanın ucuna kındırık oturan adam başını halıdan kaldırmıyordu. Sanki ilmekleri sayıyordu pezevenk. İraz Teyze ise gözünü benden ayırmıyordu. Sessizce özür diler bir hali vardı. Para sen nelere kadırsın? Bir an yapar mı diye düşündüm. Yirmi milyon. Hani yüz kırk milyon için belki de yirmi milyon için... Çok azı için bile kör bıçakla adam kestikleri aklıma gelince içim ürperdi. Gözler yalan söylemez. Kafayı kaldırıp bir baksa anlayacağım adam ciddi mi? Yoksa blöf mü? Bir an odada ölüm korkusunu hissettim. Babamlar salona döndüler. Annem:

“Mehmet. Tamam. Senin dediğin olsun. Sana parayı alınca yirmi milyon vereceğiz. Hadi şimdi gidin evinize” dedi. Annem sözünü bitirmesi ile beraber babam:

“Bak senden korktuğumuz için de değil bunu da böyle...” derken cümlesini bitiremeden, Mehmet Amca babamın sözünü sus işareti ile kesti.

“Tamam anlaştık” dedi. Cebinden bir senet çıkarıp orta sehpasının üzerine koydu.

“İmzalayın” dedi. Annem:

“O ne öyle Mehmet. Vereceğiz dedik. Seneti sepeti niye karıştırıyorsun?” deyince Mehmet Amca:

“Yenge. Söz uçar yazı kalır. Mahmut abiyle aramızda bir yazı olsaydı bu akşam yaşadıklarımızın hiç birini yaşamayacaktık. Vaktinizi almayacağım. Ben gelmeden doldurdum. İmzalayın yolumuza gidelim, daha da yolunuza çıkmayalım. Bu akşamdan sonra birbirimizi zor görürüz” dedi. Babam:

“Gerek yoktu ama madem böyle rahat edeceksin Kaan kalem getir” dedi. Mehmet Amca, ona da hazırlıklıydı kalemi uzattı. Babam senedi bir inceleyip kontrol etti. İnşaat işinde senetlere alışkın oldukları için incelemesi uzun sürmedi. Borçlu tarafına çift imzayı attı. Kalemi alan Mehmet Amca, bu defa kalemi anneme doğru uzattı.

“Yenge” dedi. Annem:

“Ben de mi atacağım?” diye sorunca. Mehmet Amca:

“Sen de kefil oluyorsun” dedi. Babam ya sabır çekse de, olumsuzluk anlamında dudaklarından cık cıklar çıkarsa da anneme imzayı atması için işaret etti. Annem de imzayı attıktan sonra Mehmet Amca önde, İraz Teyze arkada çıkışa yöneldiler. “Hoşçakal” bile demediler. Mehmet Amca, eski ayakkabısını giyerken hiç zorlanmadı. Eski dostlarından ayrılırken de... Onlar ayrıldıktan sonra bir süre babam evde esti gürledi. Annem beddualar etti. Mehmet Amca’nın “Kaan’ı öldürürüm” tehdidi bizimkilere çok koymuştu. Saydılar sövdüler. İçlerini boşaltınca annem:

“Aman Bey. Verdik kurtulduk çirkeflerden” dedi. Babam:

“Uğursuz cenabetler yüzünden kazandığımıza sevinemedik” dedi.

“He ya. Bence en iyi şekilde neticelendirdik. Kaybettiğimiz verdiğimiz yirmiyi üzüleceğimize, kurtardığımız elli üç küsura sevinelim” dedim. Annem:

“Vay köftehor. Hemen de hesaplamış. Kimin oğlu? diye bana bir sevgi gösterisinde bulununca babam:

“Şimdi bizim elimize ne geçecek?” diye sordu.

“ Yüz yirmi altı milyon yedi yüz küsur” dedim. Babam sanki ikramiyeyi kazandığını yeni öğrenmiş gibi ellerini kaldırıp başladı oynamaya.

Yüz yirmi altı milyon diye tekrar ede ede tempo tutuyordu. Önce ben, sonra da annem ona katıldık. Akşamdan beri cenk yeri olan salonumuz şimdi düğün yerine dönmüştü. Muharebeyi biz kazanmıştık. Kazansak bile cenk bu, elbet bizden de makul bir kayıp olacaktı. Kazandığımızın yanında yirmi milyonun ne hükmü olabilir ki? İki gündür adam gibi uyumamamıza, zorlu akşama rağmen baş ağrıları, yorgunluk, sinir stres bitmişti. Her şey belirginleştikten sonra endişe edilecek şey kalmamıştı. Kuş gibiydik. Hem de zengin kuş. Hem de baya baya zengin kuş. Gelecek ayaklarımızdaydı. Kararlıydık ilk işimiz bu varoştan kurtulmaktı. İkincisi artık Mehmet, İraz da kimmiş? Şeytan görsün yüzlerini... Ne zaman ki tan yeri ağarıp perdelerin ardında ışık hüzmeleri görülmeye başladı. Annem:

“Ay yeter. Başım döndü. Sabah olmuş. Haden bakalım gidip yatalım. Bende derman kalmadı” deyince Babam:

“He ya hanım, gün ağarmış. Haden gari” diye ege şivesi ile kapıya işaret etti. Annem:

“Karnı acıkan yesin yatsın. Ben daha akşama kadar kalkmam” dedi. Babam:

“Ne yemeği hanım? Ölmüşüm ben. Hadi Allah rahatlık versin. İyi geceler” deyip yatak odasının yolunu tuttu. Biz gülüşerek “iyi sabahlar” dedik.

Pazartesi. Büyük gün pazartesi. Bir gün. Bir gün daha yatacağız, kalkacağız. Zenginiz. Sana da iyi sabahlar:

YÜZ YİRMİ ALTI MİLYON YEDİ YÜZ BİN KÜSÜÜÜÜÜÜÜR...

BÖLÜM 8

“Lan oğlum iyi bak şuna!”

“Bakıyorum baba. Televizyonun söylediği doğru. Tam yedi kişi bilmiş” dedim.

“Nasıl yedi kişi bilir. Olamaz böyle bir şey.”

“Olmuş baba. Olmuş...” dedim.

Olmayan olmuş. Olasılık olarak olması imkansız görünen olmuştu. Birçok zaman haftalarca kimsenin bilemediği, birike birike devleşen ikramiyeye dönen on numarayı, bu hafta tam yedi kişi bilmişti. Olmaz demeyin. Minnacık bile bir olasılık var ise hayatta olmaz dediğin bir bakmışsın oluvermiş. Matematiksel olasılık var ise, miktarın ne olduğu elbet önemli ama olabilir. Çölde kutup ayısı...

Sabah mis gibi zenginler gibi kalkmışız. Dünden beri kurduğumuz hayallerde fakirliği fukaralığı çoktan unutmuşuz. Anılar yüklü evimiz, eşyalarımız kısaca eskinin her şeyi ile çoktan vedalaşmışız. Annem “bir çöp bile almam bu evden” demiş. Eşyaları kimlere vereceğimize kadar belirginleştirmişiz. Her şeyi dağıtacağız. Sevaplara gireceğiz. Ben bayramda bile giymekten imtina ettiğim, marka spor ayakkabıdan bile vazgeçmişim. Zenginlik piyango idaresine gitmek kadar bize yakındı. Tek derdimiz alacaklarımızı çoktan seçmeliden teke indirmektir. Neyi alacağımızı karar vermek. Hepsini bu.

Sabah erkenden kalktık. Güle oynaya duşlarımızı aldık. Giyinip süslendik. Kahvaltıyı zenginler gibi dışarda yaparız dedik. Eski kamyoneti almayalım taksi ile gidelim dedik. Annem “şöyle zenginler gibi tek kahve ile kahvaltımızı yapıp, kendimize geliverelim” dedi. Neşeliyiz. Mutluyuz. Talihli çemberindeyiz. Eskinin son, yeninin ilk günündeyiz. Yani fukaralığın son, zenginliğin ilk günü. Yeni yaşamımız bir adım ötede bizi bekliyor. Sabırsızız. Tüm ömrümüzü yaşadıklarımızdan vazgeçtik, bundan galli bir saat daha böyle yaşamak istemiyoruz. Biz çoktan eskinin her şeyinden vazgeçtik. Çoktan vedalaştık. Elveda...

Lakin televizyonda sabah haberlerini sunan güzel spikerin göğüs altından geçen punto yazıda on numarayı yedi kişi bildi yazıyordu. Bir nisan desem daha çok var. İçtiğimiz kahve ağzımızda zehire döndü. Bu nasıl olurdu?

Olmuş. Fazla geçmedi spikerin yüzü değişti. Ciddiyeti gitti. Gülen yüze büründü. “Sayın seyirciler günün en ilginç haberi; 9 Mart’ta oynanan on numarayı tam yedi kişi doğru bildi. Yetkililer çok düşük olasılıkta olabilecek böyle bir durumun, çekiliş numaralarının günün tarihi ile uyuşmasından kaynaklı olabileceğini söylüyorlar” dedi ve dahasını biz dinleyemedik. Dünyalar başımıza yıkılmıştı. Hayaller buhar olup uçmuştu. Yeni hayat bizi kabul etmemişti. Zenginlik sizin neyinize oturun oturduğunuz yerde demişti. Evdeki bayram havası bir anda yas, mateme dönüvermişti.

Annem bayılmalara durdu. Babamın ağzı bozuldu. Sayıp sövüyor. Etrafa bakıp kırıp dökcek bir şeyler arıyordu. Elindeki kumandayı havada sinek kovalar gibi sallıyor. Yere çalmak için kaldırıyor. Dün vazgeçtiğimiz eskinin her şeyi yeniden değerlendirilmiş olmalı ki parçalayamıyordu. Ben kendimden geçmiş olsam da, onları sakinleştirmeye çalışıyorum. İnanamıyoruz. Pike yaptık. Çakıldık. Televizyonda görsek de, inanması imkansız. Başka

kanallara geçtik. Haber sosyal medyada patlamış. Kanalın biri sokak röportajına bile başlamış. Bu olağan dışı duruma herkes gülüyor. Neymiş bir kişiye çıkacağına yedi kişiye çıkmış. Daha adaletliymiş. Neler, neler. Durumdan herkes mutlu. Gülüyorlar. Alay ediyorlar. Her lafın başı talihliler. Talihliler. Bence o talihli dedikleri yedi kişi şu an bu ülkenin en mutsuz olanları. Gelen yirmi küsur mü? Buhar olup uçan Yüz yirmi altı milyon küsur mu? Buna kim sevinir? Bunu yaşayana kim talihli der? Hele hele bir de bizim gibi yalnızca küsurata kalanlara.

Annem:

“Eyvah ki ne eyvah. Şimdi yirmi milyonluk senet imzaladık. Kala kala bize rakamını zikretmeye lüzum görmediğimiz küsur mu kaldı? Allah’ım sana geliyorum! Yarabbim!” deyip annem dizlerini dövmeye, kendini divanın bir o tarafına bir bu tarafına atmaya başladı. Sen ne haldesin diye sakın ola bana hiç sormayın. Tek diyeceğim ciğerim yanıyor...

Telefon çaldı. Arayan babamın patronu. İşe niçin gelmediğini soruyor herhalde. Babam hastayım, iyi değilim falan dese de karşı taraf uzatmış olacak ki; babam açtı bayramlık ağzını. Dediklerini burada yazmayayım. Sansürlemiş olayım. Telefonu kapatan babam:

“Yürüyün gidiyoruz” dedi. Annem:

“Nereye herif?” diye sorunca:

“Mehmet’lere” dedi. Annem:

“O iştedir. Ne etmeye gideceğiz oraya?” diye sorunca:

“Yok. Patron söyledi da işe gitmemiş. Ne yapacağız? Hakkımız olanı alacağız. Yok öyle yağma. O yirmi milyonu alsın. Biz küsürünü. Oh ne güzel dünya. Kalkın” deyince annem:

“Bak herif kendinde değilsin bir delilik yapmayasın sonra?” diye sorunca:

“Valla hanım ben o para için her şeyi yaparım. Üç gündür çektiğimi bir ben bir Allah biliyor. Nerden oynadım? Oynamaz olaydım. Kalkın hadi.” Annem babamı sakinleştirmeye çalışsa da babamın kimseyi dinleyecek durumu yoktu.

“Kalkın. Ne olacaksa olsun...”

Zaten hazırдық. Mehmet amcaların evinin önüne varmamız iki dakikamızı almamıştı. Babam avluya girmesi ile “Mehmet! Mehmet! “ diye bağırması bir oldu. Kapının zilini dahi beklemeye tahammülü yoktu. Mehmet Amca’ların evi bahçe içi tek katlı yer evlerindendi. İraz Teyze, evin ardında bahçedeymiş. Babamın sesini duyunca koşar adım köşeden beliriverdi. Babam:

“Me met evde değil mi?” diye sorunca İraz Teyze:

“Evde. Hayrola bu ne hal sabah sabah. Abla kötü bir şey mi oldu?” diye ayakta zor duran anneme sordu. Annem soluk soluğaydı. Elleri belinde omzunu, bedenini sağa sola sallıyordu. Bunun anlamı “sorma” diyordu. “Sorma”. Babam kapıyı bir çaldı ikincisine gerek kalmadı. Kafasında bere, çizgili Dalton pijamaları ile Mehmet Amca kapıyı açtı.

“Hayrola? Sizin ne işiniz var burada? Buraya hangi yüzle geldiniz?” diye sordu. Cevap yoktu. Babam:

“Mehmet gir içeriye. İçerde konuşalım” deyince Mehmet Amca:

“Yok burada konuşalım. Ne diyecekseniz burada deyin” dedi. İraz Teyze:

“Mehmet. Saçmalıyorsun” diye çıkışınca Mehmet Amca:

“Ben mi saçmalıyorum? Sabah sabah soluğu burada almışlar. Bize attıkları kemik çok gelmiş herhalde” deyince Babam:

“Mehmet” diye bağırdı. Mehmet Amca, babamın cümlesini bitirmesini izin vermedi.

“Mehmet, Mehmet. Ne? Sizin sonradan su koyuverceğinizi biliyordum. Onun için senet imzalattım. Benim sizinle konuşacak zinhar tek kelimam yok. Gidin alın paracıklarınızı ödeyin

senedimi. Yüzünüzü bile görmek istemiyorum, defolun avlumdandır!” deyip kındırık duran kapıyı İraz Teyze’yi dışarıda bırakma pahasına kapatmaya yeltenince. Babam:

“Mehmet durum bildiğin gibi değil. İçerde konuşalım” diye ısrar edince Mehmet Amca:

“Siz zengin oldunuz. Bizim ev size yakışmaz. Hadi. Hadi uğurlar ola” demesiyle Babam gürlledi.

“Lan oğlum durum bildiğin gibi değil. Gir içeri” deyip kapıyı ittiği gibi içeri daldı. Mehmet Amca henüz yeni kalkmış, İraz Teyze de bahçedeydi. Televizyon açık olmadığı için anlaşılan yedi talihliden bihaber diler. Tüm ülkenin gülererek konuştuğu gelişmeden onlar mahrumdu. Mehmet Amca’nın bizim evde yaptığı davranışları şimdi babam yapıyordu. Roller değişmişti. Babam kıcını çekyatın ucuna iştirirmiş herkese oturması için yer gösteriyordu. Annem çoktan İraz Teyze’ye söylenmesi gerekeni söylemiş olmalı ki İraz Teyze’den “deme” diye bir çığlık çıktı. Babam:

“Mehmet. Çekilişi yedi kişi bilmiş” dedi. Mehmet Amca:

“Hangi çekilişi?” diye sorunca babam:

“Hangisi olacak. Bizim on numarayı” dedi. Mehmet Amca duyduğunu doğrulatmak için babama tekrar sordu. Aynı cevabı daha açıklamalı alınca:

“Yok daha neler? Olmaz öyle şey” diye karşı çıkınca Annem:

“Televizyonu açın. Tüm kanallar bundan bahsediyor” dedi. İraz Teyze televizyonu açınca dört beş kanal geçtikten sonra haberi alt yazılardan, Mehmet Amcalar ilk kez, biz tekrardan okuduk. Mehmet Amca delirmişçesine gülmeye başladı.

“Vay anasına. Olacak şey değil. Haftalarca kimsenin bilemediğini, şimdi yedi kişi mi bilmiş?” diye dizine vura vura kahkahalarla gülünce babam:

“Gülme lan! Nesi komik bunun!? Para yediye bölünecek. Gülme!” deyince Mehmet Amca kahkaha atmaktan bir iki konuşmayı denese de beceremedi. Az sakinleşince:

“İlahi adalet. Beni ırgalamaz. Ben senedimi bilirim” dedi gülererek. Babam:

“Ne demek ben senedimi bilirim. Hepsi hepsi zaten yirmi milyon alacağız. Onu da sana verirsek biz ne yapacağız?” diye sorunca Mehmet Amca:

“Sizin ne yapacağınız beni hiç ilgilendirmiyor. Ben yirmi milyonumu alırım” dedi Annem:

“Vermezsek?” diye sorunca:

“Avukata veririm. Avukatlık ücreti, mahkeme masrafları, faizi ile birlikte paşa paşa ödersiniz” dedi. Babam:

“Neyimi alacaklar? Canımı mı?” diye sorunca Mehmet Amca:

“Kupondan alacağınız parayı unutuyorsun herhalde” dedi.

“Siz ne kaypak çıktınız ya. Bir şey söyleyeyim mi? Şimdi hemen avukata gidiyorum. Siz o parayı aldığınızda dediğiniz gibi ödemez, yok olursunuz” dedi. Annem:

“Mehmet bak kardeşçâğızım. Bu yaptığın hakka hukuka sığar mı? Kuponu biz oynadık. Parasını biz verdik. Şimdi parayı siz mi alacaksınız? Buna Allah gayıl etmez” dedi.

“Niye yenge. Sizin yaptığınız hak, hukuka çok mu uydu? Ortak olmak istedim. Kocan “tamam” dedi. İkramiye kazanınca çark edip tutturdu bir hatırlamıyorum, hatırlamıyorum. Bizi köpek yerine koydunuz. Demediğinizi bırakmadınız. Sen benim kafamda sürâhi kırdın ya. Şimdi nasıl oluyor da gelip tekrardan konuşalım diyebiliyorsunuz?” deyince annem:

“Siz az şey mi dediniz. Geçmişten ne varsa ortaya serdiniz. Sen Kaan’ı öldürmekle tehdit ettin ya. Kaan seni babasından ayırmaz” dedi.

İpler tekrardan kopmuştu. İki tarafta dün evvelsi günü akşamdan içinde ne varsa ortaya döküyordu. Sanki dejavu yaşıyor gibiydik. Fark? Şimdi annem sakın, Mehmet amca hırçındı. Biz üçümüz yine seyirci konumuna düşmüştük.

Anlaşamıyorduk. Mehmet Amca nal deyip mıh demiyordu. Bir ara bizi tekrardan evden bile kovdu. Lakin bu sefer de biz gitmiyorduk. Alacağımızı almadan gitmeye de hiç niyetimiz yoktu. Artık gel zaman git zaman. İyice sinirlenen babam:

“Oğlum ben bu senedi ölürüm de vermem” dedi. Mehmet Amca:

“Sen vermesen de ben alırım” dedi. Babam:

“Rüyanda görürsün.”

“Asıl sen görürsün. Hemen avukata gidiyorum. Durumu izah edip ikramiyeye şerh koydururum” dedi.

“Bende o kuponu yırtar atarım. Bana yar olmayan sana hiç olmasın” deyince:

“Çoluğundan çocuğundan alırım” dedi. Babam:

“Başını alırsın. Reddi miras yaptırırım. Bizim neyimiz var? Neyimizi alacaksın?” deyince Mehmet Amca bir durdu. Galiba babam onu köşeye sıkıştırmıştı. Annem:

“İraz. Mehmet. Bakın gardeşcağızlarım. Hepimiz bu gemideyiz. Ya hep beraber ya da koca bir hiç. Batarsak da beraber batacağız, çıkarsak da. Anlayın artık bunun başka yolu yok. Hem yirmi milyon. Onar milyon paylaşırsak neyimize yetmiyor? Bizim etimiz budumuz ne? Hayallerimiz ne? O para sizi de biz deli, deli eder. Evimizi, arabamızı alırız. Çocuklarımızı okutur baş göz ederiz. Siz yine beraber çalışırsınız. Biz ahretliğimle... Bir sıfırdan büyüktür. Tek yapmamız gereken şu lanet iki günü unutup önümüze bakacağız. O para bizleri burada deli eder. Hadi kardeşim. He de, de bu iş bitsin artık. Şu iki günde ömürlerimden ömür gitti” dedi. Annem doğru söylüyordu. İraz Teyze de:

“Ablam doğru söylüyor Mehmet. Bu iş başından beri zıvanadan çıktı. Karşılıklı bir özür dileyin. Bu olay da burada kapansın” dedi.

Annem ile Mehmet Amca bir saat kadar daha mücadele ettiler. En sonunda küsurat özür ve sus payı olarak bana bırakıldı. Yirmi milyon aralarında eşit paylaşarak anlaşma sağlandı. Evde başka senet yokmuş. El ulağı ben köşedeki emlakçıya kadar bir koşu gidip getirdim. Senet yazıldı. İmzalar atıldı. Kavga bitti.

Ortada para olur da kavga biter mi hiç? İkramiyeyi kazandığımız mahallede duyuldu. Hacdan gelenlere hoş geldin ziyareti gibi ev doldu boşaldı. Sevincimiz paylaşıldı. Hizmetler edildi. Yağlandık. Yıkandık. “Bizi de görürsünüz artık” denildi. İhtiyaç sahipleri borçlar istediler. Gerildik. Yorulduk. Yıprandık. Ne olduysa bizim evde oldu ve hiç bitmedi.

Türkiye’nin hem şanssız hem şanslı yedi talihlisinden biriydik. Ne zaman ki Mehmet Amca’nın ortaklığı duyulunca iş daha komik bir hal aldı. Ülke yedi talihliyi hazmedememiş iken bir de sekizinci yarım ortak çıkmıştı. Babam medyatik oldu. Gazetelerde resimleri çıktı. Röportaj için televizyoncular gelip gittiler. Sosyal medyada şanslı yedi artı bir diye viral oldu. Her şey o kadar sıra dışıydı ki ülkenin bir numaralı gündemi olmuştuk. Gülenler. En akla gelmeyecek esprileri yapanlar. Dalga geçenler. Yeni yeni deyimler, özlü sözler üretenler. Ülke gülüyordu. Gülsünler bakalım...

Tabi kimse o iki günde bizim evde neler yaşandı bilmiyordu. Bir de onu da bilseler...

Mehmet Amcalarla barıştık. Olanlarda hiçbirimizin suçu yoktu. Suçlu paraydı. Hem de insanın aklını başından alacak miktardaki para. Başkaları olsa daha beterini yaparlardı da, birleşip o iki günü yaşamımızdan sildik. Hiç yaşanmamış saydık iki günü bir daha dilimize almadık.

Mehmet Amcalar, üç parsel ilerimizde arsa alıp yeni ev yapıp bize daha da yaklaştılar. Biz de evimizi baştan aşağıya tadilattan geçirdik. Eskilerin hepsinden vazgeçemesek de baya yenilendik. Babam çift kabinli yeni kamyonet aldı. Şimdi Mehmet Amca’yla inşaatlarda duvar, sıva, boya üzerine ortak taşeronluk yapıyorlar. İşleri de iyi. Lakin ben Mehmet Amca’nın beni öldürme tehdidini, o ne kadar özür dileyip “olur mu öyle şey dese de” unutamıyorum..

Annem ne zaman sıkışsa “insanda Iraz’la Mehmet şansı olacak” der. “Hep o ezdiğimiz yeşil fasulyelerden dolayı” dedi. “Nimet” dedi. “Çarpıldık” dedi.

Halimize gülenler sizlere söylüyorum. Olmaz demeyin. Olmaz, olmaz. Hani olur ya bir gün siz de böyle bir para ile karşılaşsanız; acep siz ne edersiniz? Çekiliş olmadan şuraya o kadar, buraya bu kadar yardım, ona ev buna şunu alacağım demek; Çıkmayan ikramiyeyi dağıtmak kolay... Bu kanımca azıcık tanrıya rüşvet gibi duruyor. Bana çıkart bak ben nasıl dağıtıyorum. Galiba zor olan sonrası. Gelen neleri götürecektir? Yeni gelen için eskilerden vazgeçmek... Zor...

Tavsiyem nimete, fasulyelere dikkat...

Ha bu arada benim aldığım küsuratı merak eden var ise. Yüz on iki bin iki yüz yirmi küsür...

SON